

กระโถนเข้าพรรษา

ฉบับที่ ๒๖ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนเมษายน ๒๕๔๕

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : คินนี้ต้องลองนั่งดูบ้าง ?

ตอบ : ลองดูก็ได้ ตอนหลวงพ่อสอนให้นั่งมันทรมาณ หัวเข่าจะขาดออกไป ใครจะนึกว่าต้องเอามาใช้ เพราะว่าช่วงนั้นเวลาวันพระหลวงพ่อก็จะลงเทศน์ที่ศาลา ๒ ไร่ เมื่อถึงเวลาที่หลวงพ่อก็จเทศน์ ญาติโยมประเคนอาหารพระฉัน หลังจากสวดแล้วหลวงพ่อก็จเทศน์ หลวงพ่อก็จเทศน์ไปพระก็ฉันไป หลวงพ่อก็จเทศน์ฉันข้าวต้มมาต่างหากแล้วนี่ พอถึงเวลาหลวงพ่อก็จเทศน์เสร็จท่านก็รับสั่งมหานต่อ พระก็กราบลาไปกันเกลี้ยง วันนั้นท่านบอกว่าเมื่อถึงเวลาฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้พระนั่งอยู่จนกว่าข้าจะสั่งให้ลุก โอ้โฮ..ตั้งแต่เจ็ดโมงครึ่งล่อชะบายสี่โมงครึ่ง รู้สึกว่าหัวเข่ามันจะหลุดออกไปนะ หลังจากนั้นท่านบอกทุกงานให้นั่งอยู่ในลักษณะอย่างนี้ เพราะว่าญาติโยมเขามาวัดเขาเห็นพระมากๆ แล้วเขาสบายใจเขาชื่นใจ นั่งอยู่ให้เขาดูหน่อย เราก็ออยู่..หลังจะขาด ขาจะหลุดแล้ว หลวงพ่อก็จเทศน์นั่งคุยกับโยมทั้งวันโยกหน้า โยกหลังทั้งวัน แจกของโยมไปด้วย ท่านแย้งว่าเราเท่าไร? หลังจากนั้นมาแต่ละคนก็อ้างว่ามีงานไม่ลงศาลาเราอ้างไม่ได้เพราะงานของเราก็คือเฝ้าหน้าห้องหลวงพ่อก็จเทศน์อยู่ไหนต้องอยู่นั้น ก็เพียงคนเดียว จะมีหลวงตาแก่ๆ อย่างหลวงปู่ทอง เทศหลวงตาเจริญแล้วก็หลวงตาสมชายอย่างนี้อยู่ด้วยกัน สงสารคนแก่จริงๆ ต้องมากลุ่มกับพระลูกพระหลาน ของเราเองบางทีก็ยกมือขอเวลานอกขอไปส้วมหน่อยมันอันไม่อยู่จริงๆเลยตอนนั้น มันรู้สึกทรมาณเหมือน

ใจจะขาด ไม่รู้ว่าหลวงพ่อก็จเทศน์ไปทำไม หลังจากที่ออกจากวัดไปแล้วต้องมานั่งตรงนี้ ๑๐ ปีผ่านไปรู้แล้วว่าทำไมถึงต้องหัดนั่ง ตอนนั้น (หัวเราะ) ทุกอย่างหลวงพ่อก็จเทศน์สายตายาวไกล ท่านเห็นแจ้งแทงตลอดไปหมด เรามันเห็นไม่ถึง นี่แค่เฉพาะหน้าก็รบกับกิเลสไม่ไหวแล้ว เลยต้องใช้วิธีประเภทที่ว่าถึงเวลาแล้วก็แล้วแต่หลวงพ่อก็จเทศน์จะสงเคราะห์เกิด

ถาม : งั้นก็แปลว่าต้องมาสายพุทธภูมิก่อน ?

ตอบ : ถ้าใครตามหลวงพ่อก็จเทศน์มาเป็นพุทธภูมิ ดกกระไดพลอยโจนมาทั้งนั้นแหละ ที่คำว่าดกกระไดพลอยโจนก็คือว่ากำลังใจจริงๆ ไม่ได้คิดอยากจะเป็นพระพุทธรเจ้า อธิษฐานตามหลวงพ่อก็จเทศน์มา หลวงพ่อก็จเทศน์พาตชะ ๑๖ อสงไขยกับแสนมหากัป พวกตามระยะแรกๆ ล่อไป ๑๐ กว่าทั้งนั้นแหละ ถ้าตั้งใจเป็นพระพุทธรเจ้าเองแล้วไปได้ ๒ รอบแล้วอยากเป็นปัญญาริกะแล้วตั้งแต่ ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป อยากเป็นศรัทธาริกะแล้วไปตั้งแต่ ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป นี่ประเภทตามอย่างเดียวไปไหนไปด้วยล่อชะ ๑๐ กว่า ตอนขึ้นไปกราบลาพระท่านขอลาพุทธภูมิ ท่านอนุญาตให้ลาได้ แต่ท่านบอกว่างานเก่าให้ทำไปก่อน คือเรื่องของการสงเคราะห์คน งานเก่าก็ต้องทำไปก่อนนะ มันก็เลยกลายเป็นว่าอยู่ในลักษณะ อนุญาตให้ลาได้ถ้าเอ็งแน่จริงก็เข้านิพพานไป ถ้าไม่แน่จริงต้องหม่าต่อ เพราะท่านบอกว่างานเก่าให้ทำไปก่อนนะ พยายามหนีสุดชีวิตเลยร่างกายมันแย่ เขาเรียกว่าพุทธภูมิแบบดกกระไดพลอยโจนไม่ได้เจตนาจะเป็นเลย เขาตีบเอาไปเป็นพระเอกเอง ที่มีเรื่องที่เขาเล่ากันที่เด็กตกน้ำ เสียงร้องช่วยด้วยๆ เด็กตกน้ำ แล้วมีชายคนหนึ่งพุ่งหลาวลงไปช่วยเด็กขึ้นมา นักข่าวตากล้องก็วิ่งกันมาเต็มไปหมดขอสัมภาษณ์

หน้อยครับว่า ท่านคิดยังไงมีอะไรจะพูดกับผู้ชมทางบ้านบ้าง เขาว่าตามหน้อยชื่อว่าใครถือกุลง ไปวะ...? (หัวเราะ) ไม่ได้เจตนาเขาก็ไปเป็นพระเอกจนได้ ไหนๆลงไป แล้วเลยช่วยเด็กขึ้นมาด้วย มันต้องเจอลักษณะอย่างนั้น การปรารภนาพระโพธิญาณเนี่ยอยากจะบอกว่า เป็นเชื่อเก่าฝังอยู่ในใจของพวกเราทุกคน เพราะว่าพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้มามากเหลือเกิน ขนาดในบทสวด สัมพุทธธะบอกว่สัมพุทธธะ อเนกะ สะตะโกฏะโย เป็นร้อยโกฏิจนไม่สามารถจะนับได้ พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ เมื่อตรัสรู้แล้วก็ต้องเสด็จขึ้นไปโปรดพระมารดา อันนี้เขาเรียกว่า เป็นพุทธธรรมเนียม เป็นประเพณี ที่พระพุทธเจ้าท่านต้องปฏิบัติอยู่แล้ว เป็นการสงเคราะห์พ่อแม่หรือญาติ หรือที่เรียกว่าญาติจะกันจะงจะสังคะโท สงเคราะห์ญาติของตน ตอนที่ท่านเสด็จลงจากดาวดึงส์หลังจากโปรดพระพุทธพระมารดา แล้วก็เปิดโลกทั้งหมดตั้งแต่นิพพานลงไปยันอเวจีให้เห็นถึงกันหมด ตอนนั้น สรรพสัตว์ทุกหมู่ ทุกเหล่า ทุกภพ ทุกภูมิทุกจักรวาลก็จะเห็นว่ันนี้แหละ ผู้ที่เลิศประเสริฐที่สุด ไม่มีใครยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว นอกจากจะชื่นชมยินดี แล้ว มันยังมีใจลึก ๆ ว่า เออ..ถ้าเป็นเราบ้างก็ดี ตัวนี้แหละมันเพาะเชื้ออยู่ในใจเรา เพราะฉะนั้น ต่อให้หมดตัว หมดแดงอะไร ตอนนั้นอยากจะเชื่อว่ันก็ตั้งใจอย่างนั้น เหมือนกัน เพียงแต่ว่าตัวเองทำไปได้ไกลเท่าไร ท่านที่กำลังใจเข้มแข็ง มันคงจริง ๆ ก็ทำจนกระทั่งสำเร็จไป ท่านที่ไม่เข้มแข็งไม่มันคงหนัก ๆ เข้า ไปเจอธรรมะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเข้า เห็นว่ันเออ..ทำอย่างนี้สบายใจกว่าก็เลี้ยวแรว็บหายไป อย่างสมัยพุทธกาลพระมหากัจจายนะ ท่านบำเพ็ญพุทธภูมิบารมีมาทางด้าน

พระโพธิญาณมา จนกระทั่งมีมหาปุริสลักษณะคล้ายพระพุทธเจ้าพราหมณ์พาวรีที่เป็นอาจารย์ของมานพ ๑๖ องค์ที่ตอนหลังเป็นพระอรหันต์หมด ท่านมีแค่ ๓ อย่าง แต่ว่าพระมหากัจจายนะนี่ คล้ายพระพุทธเจ้าเลย แล้วพระอานนท์ที่เป็นน้อง (ลูกอา) ก็คล้าย พระนันทะที่เป็นน้องต่างแม่ก็คล้าย ถึงเวลาออกบิณฑบาตไปทางด้านเดียวกัน พระพุทธเจ้าเสด็จ พอถึงยามว่างจากภารกิจ พระอานนท์เสด็จ เดี่ยวก็พระนันทะไป พระมหากัจจายนะไป คนเขาก็เลยว่ัน เอ๊ะสมณะผู้นี้ทำไมถึงมักมากแท้มาแล้วมาอีกอย่างนี้ พระมหากัจจายนะท่านเลยอธิษฐานให้ร่างกายท่านอ้วน คนอื่นจะได้จำได้ว่ันเป็นคนละคนกัน แต่จริงๆแล้วท่านเองนี้มีมหาปุริสลักษณะเสียด้วยซ้ำไป แล้วเป็นพระเถระองค์เดียวที่มีความสามารถพิเศษในการขยายหัวข้อ ที่พระพุทธเจ้าย่อไว้ให้เป็นของพิสดารคือ จากของยากให้เป็นของง่ายของละเอียดได้ก็เลย เป็นพระเถระองค์เดียวที่มีพระสูตรบันทึกอยู่ในพระไตรปิฎก เพราะว่าพระอานนท์ทูลถามพระพุทธเจ้าว่ัน พระมหากัจจายนะแก้ในข้ออรธ ข้อธรรมมาในลักษณะอย่างนี้ๆ พระพุทธเจ้าประทานสาธุการบอกสาธุๆ ถ้าเป็นตถาคตก็แก้แบบนี้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นพระมหากัจจายนะ เป็นพระอรหันต์องค์เดียวที่มีพระสูตรที่ท่านกล่าวถึงอยู่ในพระไตรปิฎก นอกนั้นจะเป็นคำเทศน์ของพระพุทธเจ้าเท่านั้น เขาเรียกภักตฺรเทกะรัตตะสูตร สูตรของผู้มีราตรีอันเจริญ ทำอย่างไรจะเป็นผู้มีสติอยู่ทั้งหลับทั้งตื่น นั้นแหละพระพุทธเจ้าท่านเทศน์เอาไว้สั้นๆ พระมหากัจจายนะขยายขยายยืดแล้วเสร็จแล้วต้องดูลีลาครูบาอาจารย์ ลีลาของพระสมัยนั้น พระมหากัจจายนะนี่บ้านของท่านอยู่แคว้นอวันตี ถ้าเป็นสมัยนี้ก็บ้านนอก

สุดท้ายคือสุโขทัยโลกเลย ถึงเวลากลับไปแต่ละที่มีผู้ศรัทธาเลื่อมใสตามมา
 บวชทีหนึ่ง ๑๐๐, ๒๐๐, ๕๐๐ พามากราบพระพุทธเจ้า ๆ ท่านก็ประทาน
 สาธุการ สาธุ...ก็จ่ายนะเธอทำดีแล้ว ๆ ...รายงานว่าเป็นปฏิบัติอย่างไรบ้าง ๆ
 เทศน์อย่างไรบ้าง สอนอย่างไรบ้าง พอเห็นถูกต้องสมบูรณ์ท่านประทาน
 สาธุการให้ ลองครุมาอาจารย์สมัยนี้ดูบ้างซิเอาแค่ทองผาภูมิก็พอ
 อาจารย์สมจิตร พระครูสุจิตน บุญกาญจน์ เจ้าคณะตำบลท่าขนุน เขต๓
 บวชพระมาตั้งแต่ ๒๕๓๖ จนปานนี้เจ้าคณะอำเภอยังไม่ยอมออกไปสุทธิ
 ให้สักองค์เพราะกลัวว่าถ้าลูกศิษย์ของอาจารย์จิตรมากๆ เดี่ยวจะไปแข่ง
 บุญกับตัวเอง เอากับพ่อซิ แล้วพ่อท่านประกาศไว้เลยว่า เขตของอำเภอ
 ทองผาภูมิห้ามคนอื่นนั่งอุปัชฌาย์ ต้องเป็นท่านถึงนั่งได้องค์เดียว อาตมา
 ไปถึงครั้งแรกก็กั๊กกันเขี้ยวบิ้นเลยเพราะว่าเด็กมอญจะบวช ๔ คนก็ไป
 ติดต่อกันเป็นอุปัชฌาย์ ท่านกำหนดมาแล้วว่าค่านั่งอุปัชฌาย์ท่าน อย่าง
 ต่ำองค์ละสามพัน ๔ องค์ล่อไปหมื่นกว่าก็เลยเช่ารถพาทั้ง ๔ องค์ไปบวช
 กับหลวงพ่อดุดตะมะไม่เสียเลยซักตั้งค์แล้วแต่โยมจะถวาย พระดีทำ
 อย่างหนึ่งพระดีมากๆ ทำอีกอย่างหนึ่งนั้นนะเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น
 ถ้าหากเราดูในพระไตรปิฎก ดูอย่างไรเสียก็จะเห็นตัวมุกตาคิดอย่าง
 ชัดเจนเลย โดยเฉพาะพระผู้ใหญ่มีมุกตาคิดกับผู้น้อย องค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้ามุกตาคืออภิษุสามเณรตลอดถึงญาติโยมทั้งหมด สมัยนี้
 มันดีแต่ขัดคอกัน หลวงวิจิตรวาทการท่านว่า อันที่จริงคนเขาอยาก
 เห็นเราดี แต่ถ้าเด่นขึ้นทุกทีเขาหมั่นไส้ จงทำดีแต่อย่าเด่นจะ
 เป็นภัย ไม่มีใครเขาอยากเห็นเราเด่นเกิน ขาดตัวมุกตาคิด ตอนฝึก
 พรหมวิหาร ๔ ใหม่ ๆ นี่สนุกมากเลย พรหมวิหาร ๔ มัน เมตตา รักเขา

เสมอตัวเอง กรุณา สงสารอยากให้เขาพ้นทุกข์ มุกตาคา พลอยยินดีเมื่อ
 เขาอยู่ดีมีสุข อุเบกขาวางเฉย ถ้าหากว่าเป็นกฎของกรรมไม่สามารถ
 จะแก้ไขได้ ที่ปล้ำๆ มาในกรรมฐาน ๕๐ นี้อยอมรับว่าอรุณภาพ ๔ กับ
 พรหมวิหาร ๔ นี่สาหัสที่สุด เพราะว่าเป็นเรื่องที่ทำยากจริงๆ ทำไปๆ
 ถึงตัวมุกตาคิดมันบอกไม่ถูก อธิบายให้เป็นคำ พูดมันยากจริงๆเอาแค่
 เป็น เล่าๆ ก็แล้วกัน เดินบิณฑบาตอยู่เสียงรถ แล่นมาพรีดมา ไอ้หนอ
 เขาทำบุญมาดีจริงๆ เนอะ เกิดมาชาตินี้เขาร่ำๆ รวยๆ มีรถขี้นายินดี
 จังเนอะ มันไปโน่นนะ มันยินดีกับเขาไปหมด เห็นหมู่มากาใจดีใจ
 กับเขาไปหมด ถึงเวลาเสียงโก่งขันว่า เออหนอขอให้เธอเป็นผู้ที่พ้นจาก
 ความทุกข์มีแต่ความสุข ขอให้หากินอ้อมปากอ้อมท้องทุกวันนะ ใจมันไป
 โน่นนะ มันไปของมันเรื่อยเปื่อย ตอนที่ฝึกขอข้าวเทวดากิน หลวงพ่อ
 ท่านก็ให้ ทรงพรหมวิหาร ๔ ให้เต็มที่โดยเฉพาะตัวเมตตาต้อง เป็นปกติ
 ทรงได้ ทั้งวันต้องไม่ให้พร่อง ถ้าหากว่าพร่องแม้แต่วินาทีเดียวอด
 หลวงพ่อท่านก็เลยสอนให้ขอในวัดก่อน ของเราหน้ากฏูติดันมะม่วง
 เปื่อเรื่อเลย เออ... เอาตรงนี้แหละ ถ้าหากว่าอดขึ้นมากก็โน่น โยมเอี่ยมจำ
 ขอข้าวกินหน่อย โรงครัวเรามีไม่ต้องไปกลัวเสียฟอร์ม ก็มันขอไม่ได้
 นี้หว่า (หัวเราะ) แต่ว่าหลวงพ่อสทฤกษ์ท่านไม่อย่างนั้นนะซิ พอท่าน
 รู้ว่าเราวิธีขอข้าวเทวดา ขออะไรขึ้นมาก็ขอเรียนบ้าง แต่ที่ท่านเผ่น
 ไปบึงลับแลเลย แล้วก็อธิษฐานผิดด้วย ท่านอธิษฐานว่าถ้าไม่ใช่ข้าว
 ที่ตกลงปากบาตร ที่คนอื่นใส่มาจริงๆ จะไม่ฉันอะไรเลย โอ้โห..เราทั้งนม
 ทั้งกาแฟ ทั้งน้ำหวานไว้ ท่านไม่ฉันเลยจริงๆ จิตใจเด็ดเดี่ยวมาก ดาย
 เป็นตาย ท่านบอกอีก ๑๕ วันนะน้องแล้วค่อยมาดูพี่ ...เข้าไปเหลือแต่

หนึ่งหุ้มกระดุกประแจ็บ ๆ ไม่มีแรงจะหายใจ เราบังเอิญมียาโคปศิษของจีน สักคมาจากโปรตีนของพืช ลักษณะของพวกตัวฉันไป ๔ เม็ด ๑๕ นาที ลุกขึ้นมาสะบัดแข้งสะบัดขาได้ เอาละพี่คงรอดตายแล้วละอีก ๗ วัน ๑๐ วันค่อยมาคู้ใหม่ เอาใหม่อีกเหมือนเดิม ลักษณะนั้นโทษเขาไม่ได้นะ การขอข้าวเทวดากินมี ๒ วิธี ๆ แรกนี้เรากำหนดเจาะจงลงไปเลย ว่าเราจะขอกับต้นไม้ต้นนี้ ต้นไม้ที่มีรุกขเทวดาจะเป็นต้นไม้ ที่มีแก่น สูงตั้งแต่ ๑ ศอกขึ้นไปโบราณว่าสูง ๑ คืบ คืบหนึ่งก็คือฟุตหนึ่ง คราวนี้เราก็ไปตั้งใจแผ่เมตตาอยู่ตรงนั้น ผ่าบาตรไม่ต้องเปิด ปิดไว้ อย่าง นั้น เทวดาใส่เขาไม่หวั่งเปิดผ่าหรือ กถึงเวลาใส่ทะลุลงไปเลย ถึงเวลา หลับตาแผ่เมตตาอย่างเดียว ถ้าหากว่าซัก ๑๐ นาที ๑๕ นาที ถ้าใส่บาตร เสร็จเขาจะเคาะผ่าบาตรเสียงดังตึบ เราก็เก็บบาตรมาได้ เปิดดูข้างในจะมี ข้าวเทวดาอยู่สีเหลืองอ่อน ๆ แล้วมีดอกไม้มาดอกหนึ่ง ส่วนใหญ่จะเป็น ดอกไม้แปลก ๆ มีกลิ่นหอมมาก หอมชนิดที่แห้งแล้วกลิ่นหอมยังติดจมูก อยู่เลย อีกวิธีหนึ่งก็คือกำหนดระยะทาง คือจากต้นไม้ต้นนี้ ถึงต้นไม้ ต้นนั้นเราจะเดิน ถ้าหากว่ามีผู้ใดใส่บาตรเราจะยอมรับ ถ้าไม่มีผู้ใด ใส่บาตรเราจะยอมอดถ้าหากว่าทำลักษณะนี้ถ้าหากว่าเขาตั้งใจ สงเคราะห์จะออกมาใส่บาตรให้ออกมาเป็นตัว ๆ เนื้อ ๆ อย่างนี้แหละ

ถาม : ตาจันทร์แก่อึดมีตทายกวัด ๆ หนึ่ง พระครูวิชาญไชยคุณ ท่านได้เล่าว่าแกเอาเงินวัดไปปล่อยกั้ออกดอก หลังจากนั้นเมียและลูก ๔ คนก็ค่อย ๆ ตายทีละคนและสุดท้ายเมียก็ตาย แล้วตอนหลังมาแกก็หันมา กินอุจจาระตัวเอง แกบอกว่าต้องประหยัดและตอนกลางคืนก็ร้องว่า อย่า ทำฉันเลยฉันกลัวแล้ว ด้วยความเจ็บปวด หลังจากนั้นประมาณ ๗ วัน

แกก็ตาย อยากเรียนถามท่านว่า การที่ลูกและเมียแกตายเพราะกรรม ของบุคคลนั้นหรือว่ากรรมที่เอาเงินวัดไปปล่อยกั้อและทำไมแกต้องกิน อุจจาระแทนข้าว กลางคืนทำไมต้องร้องเจ็บปวด พระครูวิชาญไชยคุณ ท่านเป็นใคร...(ไม่ชัด)... ?

ตอบ : เสียตายนะตาจันทร์แก่น่าจะอยู่จะได้ถามแกเอง เรื่องของ ตาจันทร์ลูกเมียของแกที่ตายไม่เกี่ยวกับแกหรือ เรื่องของกรรมใคร ใครทำใครได้ มันทำแทนกันไม่ได้ คนเราถ้าหากว่าหมดอายุขัยหรือ อุปฆาตกรรมเข้ามาก็ต้องตายไปตามเวรตามกรรมที่ตัวเองทำมา แต่ว่า ที่ตาจันทร์แกเอาเงินสงฆ์ไปใช้จะเกิดโทษหนักมาก ที่นี้โทษหนักพอถึง เวลาใกล้ตายสติสัมปชัญญะไม่ดีมันก็จะมีอาการเพ้อคลั่ง แสดงอะไร ออกมาหลายอย่างตามกรรมที่ตัวเองทำมา อาการหนึ่งที่ตาจันทร์แกเป็น ก็คือ แกจะร้องเอะอะไว้วายว่าเหมือนอย่างกับมีใครมาทำร้ายแก จำไว้ ให้แม่นเลยคนเราก่อนตาย ๓ วัน ๗ วันนี้ส่วนใหญ่จะเห็นว่าตัวเองจะตาย ตัวเองจะไปไหน ในเมื่อเห็นว่าตัวเองจะตาย ตัวเองจะไปไหน สภาพของ ตนเองเป็นอย่างไร ตัวเองในเมื่อเอาเงินสงฆ์ของสงฆ์ไปใช้ โทษจะต้องลง อเวจีมหานรก จะต้องทุกข์ทรมานโดนเขาลงโทษตามแบบที่ตัวเองเห็น ก็เลยร้องขึ้นมาด้วยความตกใจตามแบบที่ตัวเองเห็น เพราะคิดว่าอัน นั้นคือตัวของตัวเองแล้ว แต่จริงๆ ตัวเองยังไม่ตาย ภาพที่เห็นล่องหน้าไป ภายในระยะเวลาอันสั้นก่อนที่จะสิ้นชีวิตเท่านั้น ประมาณ ๓ วันหรือ ๗ วัน ส่วนใหญ่จะรู้อารมณ์ของตัวเอง ถ้าหากว่ายิ่งปฏิบัติในอาณาปานสติจน ทรงตัว มีความคล่องตัวนี้สามารถบอกล่วงหน้าได้เป็นปี ๆว่าจะตาย เมื่อไหร่

ถาม : แล้วท่านพอจะทราบมั๊ยครับว่าพระครูวิชาญไชยคุณท่านเป็นใคร ?

ตอบ : พระครูวิชาญไชยคุณ ปัจจุบันท่านคือเจ้าคุณพระมงคลชัยสิทธิ์ วัดปากคลองมะขามเฒ่า อำเภอวัดสิงห์ จังหวัดชัยนาท ก่อนหน้านั้นเคยเป็นคู่เทศน์กับหลวงพ่อกมา ตอนนี้อยู่ ๘๐ กว่าใกล้จะ ๙๐ แล้ว เริ่มได้ยินคนเขาบอกว่าท่านเริ่มหลงแล้วเหมือนกัน อายุมากแล้วนี่ ก็ต้องมีลิ้มโน่นลิ้มนี่บ้าง

ถาม : การใช้อาภรณ์กรรมฐานที่คนมองเห็นภาพพระพุทธรูปหรือพระพุทธรูปอย่างนั้นเป็นอาภรณ์ที่คิดเอง หรือเป็นเพราะสมเด็จพระพุฒาจารย์ท่านทรงโปรดเสด็จมาครับ ?

ตอบ : มี ๒ อย่าง ๆ หนึ่งท่านเปล่งฉัพพรรณรังสีมาโปรดเฉพาะหน้าเหมือนกับท่านเสด็จมาเอง อีกอย่างหนึ่งก็คือ จิตของเราเกาะภาพพระเป็นปกติเขาเรียกว่า พุทธนิมิต ลักษณะเหมือนอย่างกับภลิน เป็นไปได้ทั้ง ๒ อย่างถ้าหากว่าท่านตั้งใจจะสงเคราะห์ ก็จะปรากฏขึ้นเฉพาะหน้าเรา เหมือนกับองค์ท่านเองทุกอย่าง แล้วอีกอย่างหนึ่งเราจับภาพพระเป็นปกติ ภาพนั้นก็ปรากฏขึ้นได้ตามที่เราต้องการ

ถาม : แล้วเรื่องพระเตมีย์ใบ้ที่ท่านเห็นบิดาตัดสินใจตัดสินโทษประหารชีวิตบุคคลอื่นและตนเองต้องยอมเป็นคนใบ้เพราะมองเห็นว่า ในอดีตตัวเองเคยตกอยู่ในนรกมาแล้ว อยากจะเรียนถามว่าการที่ผู้พิพากษาตัดสินคดีคนมีความผิดและต้องรู้ถึงผลการตัดสิน แล้วจะต้องได้รับผลเช่นเดียวกันนี้หรือไม่ ?

ตอบ : ต้องดูว่ากำลังใจท่านเกาะอะไร ถ้าหากว่ากำลังใจท่าน

เกาะในทาน ศีล ภาวนา การตัดสินใจทุกอย่างเป็นไปโดยยุติธรรมตามตัวบทกฎหมายไม่ได้คิดจะกลั่นแกล้งใคร ไม่ได้คิดจะลงโทษใครโดยความไม่ชอบมาพากลเฉพาะตัวอย่างนี้ สิ่งที่ท่านทำ ท่านทำเพื่อรักษาความสงบสุขของคนส่วนใหญ่ ถ้ากำลังใจท่านเกาะในส่วนดีก็ไปได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วถ้าหากว่าเป็นอย่างที่เราเดาว่าท่านว่ามานั้น สมัยนั้นคงจะตัดสินใจด้วยอารมณ์ ตัดสินกันด้วยโทสะประเภทแหม! มันฆ่าคนมา มันลักทรัพย์สินสิ่งของเขามาทำให้เขาต้องเดือดร้อนวุ่นวาย ทำให้กูต้องเดือดร้อนไปด้วย ในเมื่อตัวเองตัดสินใจในลักษณะนั้นเสร็จแล้ว เวลาก่อนตายกำลังใจเกาะในด้านที่ไม่ดีก็ไปยาวเลย ต้องดูว่าก่อนตายกำลังใจเขาเกาะอะไร แล้วสิ่งที่เขาทำ ๆ ตามหน้าที่โดยสุจริตหรือเปล่า?

ถาม : การใส่แหวนพระจริงๆ แล้วสมควรใส่หรือไม่ เพราะว่าการใส่แหวนพระบางที่ท่านก็ไปอยู่ในที่ ๆ ไม่เหมาะสมไม่บังควรเช่น ห้องน้ำหรือการใช้มือหยิบจับสิ่งต่างๆ หรือล้างจานเป็นต้น ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเราต้องดูว่า เราใส่เพื่ออะไร ถ้าเราใส่เป็นอนุสติมันก็สมควรอยู่แล้ว ขณะเดียวกันว่า แหวนเขาทำมาลักษณะนั้นมันอยู่กับมือ ต้องทำหน้าที่การงานล้างจาน ชักผ้าถูบ้านหรือว่าหยิบจับสิ่งที่ไม่สะอาดก็เป็นเรื่องปกติ แล้วถึงเวลาเราล้างให้สะอาดก็แล้วกัน ขอให้กำลังใจของเราเกาะพระเป็นปกติใช้ได้ แต่ถ้าหากว่าเราใส่ลักษณะนั้นแล้ว ๆ มัวแต่ไปคิดไปหวาดไประแวงอยู่ทำให้ตัวเองไม่มีความสุขก็เปลี่ยนเป็นวิธีอื่นแทน จะแขวนพระหรือจะใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อแทนก็ได้ ไม่อย่างนั้นมันมัวแต่ระแวงอยู่หาความสุขไม่ได้

ถาม : ตอนนี้ผมก็ใส่อยู่ครับแต่ก็คอยระแวงอยู่ แล้วมีผลอย่างอื่น

อีกมั๊ยครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่ากำลังใจของเราไม่ดี มันก็มีผล เพราะว่าจิตใจตัวเองไม่ดีแล้วมันแต่ระวังอยู่ตรงนั้นว่าเป็นโทษแล้ว ใจก็จะเศร้าหมอง

ถาม : .....

ตอบ : อันนี้ยืนยันนะเพราะว่าการพุทธาภิเษกทุกอย่างนี้ ตามสายครูบาอาจารย์ท่านสอนมาไม่เคยสอนให้เสกเองเลย เพราะฉะนั้นทุกครั้งจะเป็นเรื่องของการอาราธนาบารมีพระ ส่วนท่านจะให้ใครมานี้อีกเรื่องหนึ่ง อย่างน้อยๆจะมีพระอรหันต์องค์ใดองค์หนึ่งได้รับบัญชาให้มา แต่ถ้าหากว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะสงเคราะห์ต่อคนหมู่มาก หรือว่าเรื่องที่ท่านสั่งเองสมเด็จท่านจะเสด็จเอง

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเรื่องการสร้างพระองค์ที่ ๑๑)

ตอบ : อันนี้มันเป็นไฟท์บังคับคือไม่ได้เจตนาสร้างพระองค์ที่ ๑๑เป็นความคิดของคนหลายๆ คน เราเองไม่ยากให้ทำเพราะว่าคนที่ไม่รู้จักแล้วไปปราชญ์ท่านโทษมันเยอะ อันนี้คณะของแสงชัยเขาก็ดี้อ ทำขึ้นมาเมื่อตั้งทำขึ้นมาตอนพุทธาภิเษกนี้เหวี่ยงหยดเลยซี พระองค์ไหนท่านก็ไม่รับทั้งนั้น ใครจะไปเสกรูปพระองค์ที่ ๑๑ ได้ละ ก็ต้องของท่านเองไอ้พวกหอกหลูดนั้นก็ไม่ใช่เชิญเองซะด้วย โคนเข้าเองเลยซี พอท่านเสด็จมามันก็ซึกแห้งๆ อยู่ตรงนั้นแหละทำอะไรไม่ถูก ถ้าไม่ลากออกมามันตายไปแล้ว ยังไม่รู้ว่าจะพระองค์ที่ ๑๑ หรือสมเด็จองค์ปฐม บารมีท่าน ขนาดไหน เวลาท่านกุมหลวงพ่อนี้พระวัดท่าซุงก้มหน้าดูดินหมด ถ้าเห็นหลวงพ่อดำปี่ขึ้นมาเมื่อไหร่ตัวใครตัวมันเถอะ 'ไม่รู้ว่าจะโดนอะไรบ้าง?

ถาม : ของผมนี้รู้สึกที่ท่านใจดีครับ เวลาไหว้พระสวดมนต์ เวลาจุด

ธูปจุดเทียนมองท่านที่ไร่นี้เหมือนท่านยิ้มสุดชีวิต ?

ตอบ : ใจดี ของคุณนี่ไม่มีเรื่องให้ระแวงนี่ ของพระนี่เดี่ยวศีลพร่องมันเดี่ยวอะไรมัน มันเยอะ.. สู้กิเลสไม่ได้ขายขี้หน้าขึ้นไปท่านสับหัวหลุดเลย

ถาม : เวลาผมขับรถผ่านศาลที่ชาวบ้านตั้งไว้ บางทีมันรู้สึกแปลกๆ ครับ ผมรู้สึกเหมือนกับเขานั่งไหว้ผม แล้วเหมือนกับมาคอยส่งคอยรับผม ทำไมผมถึงรู้สึกอย่างนั้นล่ะครับ ผมก็เอ้อ ! ทำไมผมรู้สึกอย่างนั้นนะเราก็มารู้สึกว่าเรายังไม่มีความดีสู้เขาได้เลย ?

ตอบ : บางทีของที่ชาวบ้านทำกันเองเขาจะเชิญผีมา พวกผีประเภท ลัมภเวสี เปรด อสุรกายอย่างนี้ ถ้าหากว่าตัวเรานั้นคงอยู่ในทาน ศีล ภาวนาเป็นปกติแล้ว ภายในของเราไม่กายเทวดาก็กายพรหมอยู่แล้วนี่ ในเมื่อกายเทวดา กายพรหมก็สูงกว่าเขาเยอะ เขาไหว้มันไม่แปลกหรือที่แปลกที่สุดก็คือ มีศาลอยู่ศาลหนึ่ง ศาลเจ้าพ่อเขาสามชั้น ตรงทางไปวัด เจ้าพ่อเขาสามชั้นจะอยู่ตรงช่วงที่เป็นภูเขามันขึ้น -ลง แต่เราไม่ค่อยรู้สึกหรือ ศาลนั้นเจอที่ไรเราผลอจะยกมือไหว้ทุกที มารู้อีกทีหลังว่าท่านเป็นพระอริยเจ้า ดูถูกเจ้าที่ไม่ได้นะ เราก็มารู้ว่าเจอศาลที่ไหนก็ไม่เคยรู้สึกอย่างนี้ มาเจออันนี้เข้าจะยกมือไหว้ทุกที

ถาม : ผมทำบุญที่ไรก็จะอุทิศให้กับสิ่งรอบๆ ตัวเลยนะ เขาก็ไปเป็นเทวดาชั้นสูงกันหมดแล้ว ?

ตอบ : อย่างของหลวงพ่อกอง ขึ้นไปบนนิพพานไปเจอบอกเอ็งมาตั้งแต่เมื่อไหร่วะ ? บอกอ้าวก็หลวงพ่อบอกให้โมทนาบุญไม่ใช่หรือ ไม่ต้องเสียเวลาของมันเลย โมทนาบุญพระอรหันต์เป็นพระอรหันต์เฉยเลย พวกดวงเฮงอย่างนี้ก็มีด้วย

ถาม : มีอยู่เรื่องหนึ่งครับ เมื่อเดือนที่แล้วผมไปที่ทำนุบำรุงท่านย่า ผมก็เอ๊ะ..ทำไมอารมณ์ใจของผมมันคิดแต่เรื่องตายอยู่เรื่อย ๆ ขึ้นไปก็ถาม.....(ไม่ชัด).....(เล่าเกี่ยวกับว่าไปตามเรื่องนางฟ้าเทวดากับท่านปู่ ท่านย่าว่าทำไมท่านพึ่งเทศน์จากพระพุทธเจ้าแล้วทำไมไม่ไปนิพพาน) ?

ตอบ : กำลังใจยังเข้าไม่ถึง ไปได้ก็ตีซี ลักษณะของเทวดาจะเป็นอย่างนั้น แต่ว่ามีบางพวกที่ท่านจะจุดลงมาเพื่อจะสร้างบารมีต่อ แล้วมีหลายคนที่ยากได้ลูกแล้วทำพิธีขอ ตั้งเครื่องบวงสรวงแล้วขอกับท่านปู่ พระอินทร์เทวดาองค์ไหนที่ตั้งใจจะลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมีก็ขอให้มาเกิดกับเรา คราวนี้พอได้มาแล้วก็รักษาให้ดีนะ (หัวเราะ)

ถาม : ตอนตรุษจีนมีอยู่วันหนึ่งนั่งอยู่ก็คิดว่าลองตามไปดูซิว่า สัตว์พวกนี้จะเป็นยังไงบ้างก็เลยลองดูไปหาท่านพระยายมราช ถามท่านว่าพวกนี้จะไปไหนกันครับ ? ท่านก็เลยชี้ให้ดูเป็นที่แห่งหนึ่ง เห็นหมูโตนเขาแทงคอตาย พอตายหมูนั้นตายแล้ว ไ้หมูตัวผู้นั้นเป็นผู้ชาย หายแว็บไป พอเป็นตัวเมียก็เป็นผู้หญิงก็หายแว็บไป เสร็จแล้วท่านก็บอกว่ำนักรวม ๕๐๐ ชาตที่โผล่มาแล้วหายนั้น ๒๐๐ ชาตเต็ม ๆ แล้วท่านก็บอกว่าคนสังการก็ดี คนฆ่าก็ดีก็ไปที่โน่นก็หายแว็บไปเลย เสร็จแล้วก็ไปหาท่านนายบัญญัติไปขอบัญญัติท่านก็เปิดให้ดู รายการของผมนียาวเหยียดเลยเป็นแถว เข้าอ่อนเลย ท่านถามว่ากลัวมั๊ย ? บอกกลัวครับ ท่านก็ชี้ให้ดูท่านก็บอกว่ามันมีบาปอยู่ตัวนะ บาปตัวนี้บัญญัติเขาไม่บันทึกนะ ถ้าเธอคิดว่ามันเป็นบาปเธอก็ลงนรก ตามไปดู ผมก็เลยกลับมา ไม่เอาแล้ว ?

ตอบ : เรื่องตรุษจีนนี้มีอยู่ปีหนึ่งก็อยากรู้เหมือนกันว่าพวกสัตว์ต้อง

ตายตอนตรุษจีนนี้จะมีเท่าไร โห ! เจ้าประคุณแกะก็ล้านก็ไม่รู้ ที่แปลกก็คือมันมีวัวเยอะ เราก็เอ๊ะ ! คนจีนมันกินวัวตัวเธอ ? บอกว่าไม่ มันเอาจริงๆ

ถาม : คนจีนไม่เคยกินเนื้อเลยนะ ?

ตอบ : ประเทศเราไม่มี ประเทศจีนมีแคว้นซินเกียง ใหญ่กว่าประเทศไทยอีก อิสลามเกือบทั้งนั้นเลย ตอนแรกยังทิ้งมากเลย อะไรคนจีนไม่กินเนื้ออยู่แล้ว อิสลามเขาก็กินเนื้อดินแพะกินแกะ ตอนแรกมีหนักว่ามีแต่หมู เห็ด เป็ด ไก่ที่ไหนได้วัวเอาด้วยบานเลย เพราะท่านทำภาพให้ดู เอ้อเหอ ! ปีๆ มันตายเยอะขนาดนี้เขี้ยวเธอ

ถาม : ผมยังคิดๆ เลยนะครับว่าที่เราเลี้ยงๆกันไว้เนี่ย ทำไมมันพอให้เรากินก็ไม่รู้จะครับคิดแล้วไม่น่าจะพอกินเลยนะครับแต่ละคนกินกันเยอะ?

ตอบ : นั้นยังไม่แนคิดเท่าไรหรอก แต่ที่ตายเท่าไรนี้ น่าสยดสยองกว่าเยอะ อะไรคนเรามันจะกินเพื่อนร่วมโลกได้เยอะขนาดนั้น ?

ถาม : ผมยังจำได้เลยครับไปดูโรงเชือดนะครับ ผมยังรู้สึกเสียใจอยู่เลยไปดูเสร็จแล้วมันก็แบบ อู๊..เนื้อมันตายใหม่ๆ มันต้องอร่อยแน่เลย แล้วเพื่อนมันก็เจื่อนมาให้กิน พอเอามากินก็ โห..อร่อยจริงๆ แล้วก็แบบเฮ้ย! ทำไมอารมณ์เราไปอย่างนั้นได้ มันเจื่อนมาให้กินเราก็กิน ?

ตอบ : ตอนนั้นเขาเรียกว่า อกุศลกรรมมันบันดาล ในเมื่ออกุศลกรรมชักนำไปก็เป็นอย่างนั้นแล เอาแกะตอนนั้นรู้แล้วนี่อย่าไปอร่อยอีกก็แล้วกัน ลักษณะที่ทำ ได้ประโยชน์ตรงที่ว่าพอถึงเวลาแล้วจะได้ละลายชั่วกลัวบาป เห็นๆ อยู่แล้วว่าโตนอะไรบ้าง ตอนนีท่านเอ็กสอนพระ เณร ซีอยู่ทุกวันพฤหัสบดี พาไปดูให้เข้าใจจะได้ชัด พอหลังทำวัตรเย็นประมาณ

ทุ้มครึ่งหรือทุ้มสี่สิบห้าก็จะเริ่มกันกว่าจะเลิกก็สามทุ่ม สี่ทุ่ม

ถาม : เวลาคุยไปนี่รับสังฆทานใจมันเสมอกันไปหรือครับ ?

ตอบ : ดูเอาเองซิ (หัวเราะ) อาการภายนอกมันเป็นหน้าปากบ่อ ลมมาอะไรมามันก็กระเพื่อมไปตาม แต่ข้างในต้องนิ่ง เพราะถ้าหากว่าไม่หนึ่งเวลากิเลสเข้ามาเรารู้ไม่ทันมัน ทำให้ได้ถ้าทำได้ถึงตรงนี้แล้วสบาย คนอื่นเขาไม่รู้หรือ เห็นเราเฮฮาไปเรื่อยไม่รู้หรือที่เราใส่เกราะไว้เต็มที่แล้ว

ถาม : เมื่อกี้เห็นเวลาพูดโทรศัพท์ แล้วเขามาถามผมว่าทำไมเวลาตอนคุยกับตอนรับสังฆทานต่างกัน ?

ตอบ : มันเหมือนกัน แต่ว่ามันต้องออกอาการเพราะถ้าไม่ออกอาการแล้วคนพวกนี้เขาจะไม่รู้ บางคนก็บอกเอ๊ะ ! ทำไมอยู่ๆ ดูขึ้นมากะทันหันก็ต้องดูว่าเป็นยังไง แต่หมามันรู้หมามันแก่งจริงๆ มันรู้เราแก่งเสียงดังเอ็ดตะโรมัน เปล่า.. มันกระดิกหางเฉยเราเฉยเลย มันรู้ว่าเราไม่ได้ด่ามันจริง คนนี้ไม่ได้คนนี้ไม่ค่อยรู้ ได้ยินเสียงดังหน่อย เอ๊ย ! โกรธแล้วนี่หว่า

ถาม : ขอเล่าเรื่องหมาเรื่องหนึ่งนะครับ ที่บ้านเพื่อนผมนี่เขาปฏิบัติกรรมฐาน ทีนี้ละแวกนั้นนะมีคนเขาจะมาขโมยของ จะเข้าบ้านใครนี่มันจะเห่ายาวๆ ยังไงไม่รู้ เขาเลยวางยาเบื่อมันเป็นแถวเลย ตายทั้งซอยเลยครับ แล้วยาเบื่อนี้ก็ไปโดนหมาที่บ้านที่ปฏิบัตินี้ด้วย มันก็มีหมาที่ไม่ได้เจตนาเลี้ยง ๒ ตัวแล้วก็หมาที่อยู่ประจำอีก ๒ ตัวตายเรียบเลย พอกลับมาบ้านหมาตายเขาก็เศร้าใจนิดๆ เขาปฏิบัติกรรมฐานนี้เขายังวางอารมณ์ไม่ได้ เขาก็ทำอะไรของเขาไปเรื่อย พอใจมันวางจริงๆ นี่เขาบอกว่าตัวมันนั่งอยู่ชั้น ๒ นะแต่เอาใจลงไปเดินหน้าบ้าน พอเอาใจเดิน

ไปหน้าบ้านนี่กลางคืนมันสว่างเหมือนกลางวัน เขาก็ขอบอกว่าขอบารมีพระพุทธรเจ้าว่า ขอให้หมาของข้าพเจ้าที่ตายไปเมื่อวานนี่นี้มาพบ เขาบอกว่ามีหมาวิ่งมา ๔ ตัว ตัวที่รักมากนี้อยู่ใกล้ ตัวที่เฉยๆนี้อยู่ห่างออกไป เห็นเป็นหมาแป็บหนึ่งแล้วก็เป็นคน เขาก็ชวนคุยต่อว่าตอนที่เขโอดนเปื่อนี่เขารู้สึกยังไง ? คุยกันอย่างคนคุยกันเลย เขาก็บอกว่ารู้ว่าร้อนจะตายแล้วๆ รู้สึกว่าต้องวิ่งๆๆๆ จนกระทั่งมันหมดแรงล้มลง แล้วก็รู้สึกว่าความร้อนนั้นหายแล้วก็รู้สึกสบาย แล้วเขาก็บอกว่าเขาจะให้ข้าวเชอกิน มีเนื้อดีๆ แล้วก็ข้าวอร่อยๆ หมูชิ้นใหญ่ๆ เขาบอกว่าอยากกินมัยละ ? เขาบอกว่าอยากกิน พออยากกินบีบ เขาบอกว่าเขาเอื้อมมือเข้าไปในบ้าน นะหีบพระพุทธรูปติดมือมา แล้วเขาก็ส่งให้ แล้วบอกว่าเชื่อว่าตามนะพุทธรัง ธรรมมัง สังฆัง พอว่าตามเสร็จพระพุทธรูปที่อยู่ในมือเขา ลอยเข้าไปครอบที่ตัวเขา แล้วเขาก็บอกว่าผลบุญที่เขาทำมาเขาอุทิศส่วนกุศลให้ก็เป็นเทวดาอยู่ชั้นหนึ่ง ประการที่สำคัญก็คือว่าเทวดาทิ้ง ๔ องค์ท่านบอกว่า ๒ ตัวหลังนั้นบอกว่า ตอนที่เราเป็นหมาเรารู้ว่าท่านไม่ชอบ แต่ที่ท่านให้เรากินก็เพราะพรหมวิหาร ๔ ของท่านเราขอขอบคุณก็เลยตรงกับที่บอกว่าหมามันรู้ ?

ตอบ : หมามันรู้จริงๆ ไม่มีอะไรเกินหมาแล้ว เจ้าพระคุณเถอะ ของเราคู่นี้พระเถระหัวทศหมด หมามันกระดิกหางเฉยเลย มันรู้ว่าไปแต่เสียงมันรู้จริงๆ สัตว์เดรัจฉานที่อยู่ใกล้มนุษย์นี้กรรมของเดรัจฉานใกล้จะหมดอยู่แล้ว ถ้าใจเกาะคนมันจะเกิดเป็นคน ถ้าใจเกาะพระมันจะเกิดเป็นเทวดาโอกาสที่จะกลับไปเกิดเป็นเดรัจฉานหรือว่าตกลงไปอบายภูมิที่ต่ำกว่านี้ประเภทร้อยละไม่ถึง๑ หลวงพ่อท่านถึงได้สอนให้เลี้ยงหมา

ประจำ ให้ใจมันผูกไว้กับเราถึงเวลาก็เอาขนมไป ตอนอยู่ที่เกาะก็อาศัยเสียงหลวงพ่อบอกว่าเสียง ๔ โมงเย็นมันรู้ว่าจะได้กินมันก็วิ่งกรูกันมา จะให้มันเกาะเสียงหลวงพ่อบอกเป็นหลัก พอถึงเวลา..โยโส ภาคะวา มันก็วิ่งพรีตมาแล้วให้ข้าหนอยก็บ่น (หัวเราะ) ไวยวายกันให้ชมเลย โดยเฉพาะนางแว่น สัตว์เดรัจฉานพอถึงเวลาเขาตายบิ๊บกายในเขาก็เป็นคนเราตีๆ นี่เอง ตอนนั้นท่านใหม่ตายที่วัดท่าซุงเป็นเทวดามาสวยแข่งเลย พระโพธิสัตว์นี่ไม่สวยได้ยังไงใช่ไหม ? มาหน้าหมามาเลยกลัวเราจำไม่ได้ เราเห็นก็หัวเราะบอกทำไมต้องมาอย่างนี้ ? บอกเดียวท่านจำไม่ได้ ก็คุยกันก็เหมือนกับคนธรรมดาแหละ

ถาม : มีพระโพธิสัตว์กลุ่มหนึ่งครับท่านมาสอนในสมาธิ สอนไปสอนมากก็มีเทวดามาบอกว่าพระโพธิสัตว์องค์นั้นเขาจะเป็นพระพุทธเจ้า คนพวกนี้เขาจะไปนิพพานในชาตินี้ พระคุณเจ้าปฏิบัติเพื่อจะเป็นครูคน เขาจะทำอย่างพระคุณเจ้าไม่ได้ ท่านก็เลยบอกว่าไม่ต้องทำทั้งหมด ให้ทำอารมณ์คล้ายนะ...(ไม่ชัด)... ?

ตอบ : จริงๆ แล้วพระโพธิสัตว์ถ้าหากว่าปรมัตถบารมีแล้ว ต้องศึกษาเรื่องนิพพานโดยเฉพาะเลย เพราะว่าเขาต้องรู้ให้ละเอียดจนกระทั่งทุกซอกทุกมุม มันมีหลายต่อหลายคนอย่างขณะนี้คุณตือพามาเป็นพระโพธิสัตว์ไม่แต่นิพพานเลยก็อีกนานเลยล่ะพ่อคุณ พระโพธิสัตว์นี้ต้องเกาะนิพพานเป็นปกติ ไปมันให้ชำทุกซอกทุกมุมเลย กำลังใจของท่านนี่มันไม่ได้เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ก็จริง แต่การปฏิบัติถ้าทำถึงตรงนั้นกำลังใจจะเทียบเท่าพระอริยเจ้าระดับนั้นๆ ได้ เพียงแต่ว่ามันเหลือภารก็อยู่ว่าจะต้องไปเกิดใหม่

เพื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า กำลังใจก็จะลือคอยู่มืดเดียวเท่านั้นเอง
ถาม : เหมือนผมจะคิดไปเองครับว่าต้องพยายามตัดสังโยชน์ให้ได้ แล้วก็ต้องค่อยๆ พัฒนาไปเรื่อยๆ ?

ตอบ : เอาเถอะพวกเวลาเยอะ ค่อยๆ พัฒนาไปเถอะ ระยะเวลาหลังเจอพวกเวลาเยอะมากเลย ของเราเองไม่ต้องอะไรหรอกที่หนองบัวนี้ ลงไปนั่งรออยู่ในเรือแล้วนี่ ๑๑ โมงกว่าแล้วแดดก็ร้อนเปรี้ยวๆ ตากแดดร้อนมันอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงกว่ามันจะมา นั่งไปหัวเราะไป ท่านนาวินจะทางร่มให้บอกไม่ต้องหรือครุบา จะรอดูมันว่าพวกเวลาเยอะนี่มันจะใช้เวลาซักเท่าไร ของเราคนไม่มีเวลาเราจะทำอะไรบิ๊บบิ๊บบแล้วเราก็ไปเลย พวกนี้พอได้ยินว่าจะไปกุค่อยวิ่งไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อนชวน เอ้า ! นั่งคุยอีกพักหนึ่ง ดึงกันไปยื้อกันมา เอ้า ! เดี่ยวอีกคนหนึ่งรอกูด้วย เขาก็วิ่งไปอาบน้ำ เราก็ดากแดดรอดตัวดำปี้เลย มันดำหน้าเขาไม่ได้ เวลาเยอะจริงๆ ของเรา มันคนไม่มีเวลา

ถาม : นี่ถ้าหากพระพุทธเจ้าท่านเสด็จมาตอนนี้แล้วท่านถาม ปรรณานิพพานแค่นั้นจะตอบอย่างไร ?

ตอบ : ตามที่ปรรณานิพพานแค่นั้น ก็จะตอบว่าไปตอนนี้ได้เลยก็จะได้ (หัวเราะ) ไม่มีอะไรน่าเบื่อหน่ายไปกว่าร่างกายนี้อีกแล้ว เพียงแต่ว่าในเมื่อเราต้องอยู่กับมัน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเราเกิดจากเราทำทั้งนั้น ในเมื่อเกิดขึ้นจากเราทำ เราก็ต้องยอมรับมัน ๆ ก็ไม่ไปดิ้นรนต่อต้านอะไรเหมือนกับอยู่อย่างมีความสุขใช่ไหม ? แต่จริงๆ อยากไปจากมันทุกเวลาเลย ต้องยอมรับมันนะ ปกติของมันเป็นอย่างนั้นค้านไม่ได้เลยล่ะ ค้านเมื่อไหร่มันเล่นตายเลย

มันป่วยปะเจ็บๆ ให้เห็นอยู่นี่

ถาม : เวลาผมกราบพระ ผมชอบนึกว่าผมอยู่หน้าท่านข้างบนเลย แล้วผมก็จะกราบเหมือนกับว่าผมไม่ได้นั่งอยู่หน้าโต๊ะหมู่บูชาแต่ผมกราบองค์ปฐมบนนิพพาน แต่พอนึกอย่างนั้นแล้วจะรู้สึกว่าการมันเย็นมากเลย รู้สึกว่าตัวมันจะไหวๆ สั่นๆ ตลอด ?

ตอบ : น่าจะทำอย่างนั้นมานานแล้ว ของเรากราบที่ไรก็ไม่เคยกราบตรงนี้อีกเหมือนกัน กราบที่ไรก็บนพระบาทพอดีทุกที

ถาม : ที่แปลกใจก็คือว่าทำไมอารมณ์ต้องเป็นแบบนี้ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเราไปปล่อยเปลือใจไปโดยประมาท เราไม่มั่นใจว่าตัวกิเลสมันจะแทรกเข้ามาเมื่อไหร่ถ้ามันแทรกเข้ามาเมื่อไหร่เราก็เจ็บเมื่อนั้นแหละ แต่ถ้าหากว่าเราผ่านการฝึกอย่างสาหัสสากรรจ์มาระยะหนึ่งแล้วนะ

ถาม : พวกใหญ่ๆ นี่เราทำลายมันหมดแล้วๆจะไปไหนไหวอะไรล่ะครับ ?

ตอบ : ก็มันประมาทได้ที่ไหนล่ะ บัดไร...ตราบใครก็ตามที่เรายังมีชีวิตอยู่ตราบนั้นเราก็ต้องระวังสุดขีดอยู่นั้นแหละ เกิดเห็นสวามันสววยขึ้นมาเมื่อไหร่ ตูก็เตี้ยงนะสิ

ถาม : .....

ตอบ : ถึงได้บอกว่าถ้านับตามสายครูบาอาจารย์จริงๆแล้ว ครูบาอาจารย์ท่านไม่ได้ไปนั่งทะเลาะกันหรอก ถ้าเป็นสายปฏิบัติที่มาถูกทางจริงๆท่านไม่ได้มานั่งทะเลาะกัน แต่ลูกศิษย์มักจะเอากิเลสมาชนกันก็เลยทำให้เกิดสายนั้นสายนี้ ดีไม่ดีทะเลาะกันไปใหญ่โต

ทั้งๆ ที่ครูบาอาจารย์ท่านไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วยเลย แต่ว่ามีบางสายเหมือนกันที่เขาไม่ชอบหลวงพ่อบุญเรา คือท่านคิดว่าสิ่งที่ท่านทำนั้นดีแล้วถูกแล้วใช่มี๊ยะ ? ท่านเองท่านก็เหมาเอาว่าตรงนั้นใช่ แต่ขณะเดียวกันคนอื่นที่ทำไม่เหมือนของท่านต้องไม่ใช่ แล้วก็รับหลวงพ่อบุญประจำเลย เป็นครูบาอาจารย์ใหญ่ๆ โดๆ ทั้งนั้นแหละ ปล่อยเขาเถอะ พวกนี้เวลาตายแล้วจะรู้ ลักษณะที่เห็นว่าตัวเองทำดีแล้ว ถูกแล้วนี่ จริงๆมันดีเหมือนกันถูกเหมือนกันแต่มันยังดีแค่นั้นยังถูกแค่นั้น กลายเป็นเอาทิวคือความเห็นตัวเองไปผสมกับธรรมะของพระพุทธเจ้า กลายเป็นพระพุทธเจ้าสอนแค่นี้ คล้าหางอึ่งยังไม่ทันจะติดเลย เหมาเอาพระพุทธเจ้ามีอยู่แค่นี้ แล้วตัวนี้แหละจะทำให้ลำบากทีหลัง เพราะถ้าเขาสามารถก้าวล่วงต่อไปข้างหน้าแล้วมองกลับมา เขาจะเห็นว่าสิ่งที่ดีกว่านี้ถูกกว่านี้มันยังมีอยู่ ที่ตัวเองทำอยู่ตอนนี้นะผิด แล้วก็ไปยึดที่ดีกว่านี้ที่ถูกกว่านี้ แล้วถ้าเกิดก้าวไปอีกก้าวหนึ่ง อ้าว ตรงนี้ผิดอยู่นี่ที่ดีกว่านี้ยังมีอยู่ ก็จะไปทีละขั้นๆ อย่างนี้ไปเรื่อย จนกว่าจะแก้สันดานของตัวเองได้ ที่จะไม่เอาตัวเองเป็นที่ตั้งนะอันนี้เขาเรียกว่าอวดวาทุปาทาน คือถือวาจาของตนเป็นใหญ่

ถาม : ผมไปอ่านเจอในหนังสือหลวงพ่อบุญท่านๆบอกว่าท่านนอนเตียงผ้าใบแล้วก็บอกว่าคนที่ทำกรรมมาเยอะนี่ตายชาตินี้ไปไหนครับ (ไม่ชัด) ท่านเห็นภาพห้วงกะโหลกเรียงกัน (ไม่ชัด)ถามหลวงพ่อบุญว่าท่านเห็นภาพนี้ท่านรู้สึกอย่างไรครับ ใจท่านว่าเฮ้ย มองเจ้ากรรมนายเวรเอาทางตามองไม่มีความสะทกสะท้านไม่มีความหวั่นไหวในกุศลกรรมทั้งปวง รู้สึกว่าท่านนอนกระดิกเท้าด้วย ?

ตอบ : ตอนนั้นของท่านเป็นอย่างนั้นจริงๆ นี่ถ้าหากว่ายังไม่ถึงตรงนั้นก็สยองเหมือนกัน (หัวเราะ) โอ้...ขนาดนั้นมันตามทวงพร้อมๆ กันนี่แน่เลย ท่านบอกว่าเฉพาะกะโหลกศีรษะเรียงกันจากวัดท่าซุงไปยันเขาพลอง ชัยนาท สูงเป็นกิโลไม่พอให้ไว้เฉพาะกะโหลกอย่างเดียว จากวัดท่าซุงไปยันเขาพลองนี้มันต่ำกว่า ๒๐กิโลหรือ ?

ถาม : แล้วที่ชาติคะ ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้ต้องดูเอง บรรยายยาก แบบที่เคยหนึ่งคิดว่า เอ๊ะ ! เราเคยเป็นหมาหรือเปล่า ? พอนึกบ๊ีบ โอ้โฮ...ฝูงเบือเริ่ม (หัวเราะ) แต่คิดว่าเคยเป็นหรือเปล่าที่ไหนได้มันเป็นชะช้าเลย

ถาม : เราอธิษฐานได้มั๊ยครับว่า ถ้าเกิดมาชาติไหนขอให้เกิดในพระพุทธศาสนาอย่างเดียวถ้าหากว่าเรายังไม่เข้านิพพาน ?

ตอบ : อธิษฐานได้แต่ถ้าหากว่ากำลังใจมันยังไม่มั่นคงในพุทธานุสสติก็มีสิทธิหลุด แต่ถ้าหากว่ากำลังใจมันคงในพุทธานุสสติยังไง ๆ ก็ไม่หลุดออกนอกพระพุทธศาสนา

ถาม : อย่างนี้ถ้าหลุดออกไปก็มีโอกาสช่วยสูงเลยซี ?

ตอบ : ไม่น่าเหมือนกัน อย่างพระเยซูท่านไปเกิดที่โน่นก็จริง แต่ท่านสามารถที่จะบรรยายธรรม สอนธรรมคนจนกระทั่งกลายเป็นศาสนาคริสต์ขึ้นมา แบบเดียวกับที่เราอ่านในพระไตรปิฎก ตามชาดกต่างๆ ที่พระพุทธเจ้าไปเสวยชาติถึงเวลาก็ต้องบรรยายธรรมะ นั่นแหละถือว่าในส่วนที่ท่านบำเพ็ญบารมีมาท่านรู้แค่ว่าไหนท่านเอาแค่นั้นนี่ถ้าหากว่าลูกศิษย์สายหลวงพ่อบุญยืนยันว่าพระพุทธเจ้าบอกว่าพระเยซูเป็นพระโพธิสัตว์จะไปเกิดเป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้า

พวกศาสนาคริสต์ก็ตายเลย หัวาเอาศาสดาของเขามาเล่นซะแล้ว เพราะว่าตอนนี้เขากำลังอยู่ในลักษณะพยายามที่จะประชาสัมพันธ์ว่าพระพุทธเจ้าคือสาวกของพระคริสต์ที่ส่งมาเพื่อประกาศศาสนาทางตะวันออกเป็นการรอไว้รองรับศาสนาคริสต์ในโอกาสหน้า

ถาม : .....

ตอบ : อาชีพช่วงสงครามท่านบอกไว้ชัดๆเลยว่าเป็นเกษตรกรรม ดีที่สุดคือขายไม่ได้ก็ยังกินได้ ท่านบอกว่าใครมีที่อยู่ขายได้ถ้าราคาดีแต่อย่าขายหมดให้เหลือไว้เผื่อทำกินบ้าง

ถาม : ท่านบอกว่าถ้าเป่ายันต์เกราะเพชรแล้วมันจะเลื่อนไม่ใช่หรือ?

ตอบ : ไม่บอกว่าคุณต้องการของตัวเองก็คืออยากจะให้มันหายไปเลย แต่ว่ามันเป็นไปไม่ได้ ท่านบอกว่าคนเราทำกรรมเอาไว้ถึงถึงเวลาก็ต้องรับไป ถ้าเป็นใจของเราที่เป่าที่หนึ่งให้มันกระเด็นหายไปอย่างกับเป่าฝุ่นได้ยิ่งดี

ถาม : ตอนนี้อยู่ที่เกียจอยู่เลยเวลานั่งมันก็ไม่ยอมนั่งที่ไรก็ปวดหัวทุกที ?

ตอบ : ก็ไม่ต้องนั่งซี เดินก็ได้ยืนก็ได้ นอนก็ได้ เวลาปวดหัวก็พิจารณาดูซิว่ามันเป็นทุกข์ยังไง ? เกิดมาเมื่อไหร่มันก็ยังมึหัวให้ปวดอยู่อย่างนี้นั่นแหละ เกิดเป็นปุติกว่าเนอะไม่มีหัวให้ปวด เออ ! ถ้าเกิดเป็นปุไม่ต้องปวดหัว

ถาม : (ถามเรื่องการตัดขั้น ๕ ตัดไม่ได้)

ตอบ : เอาเป็นอันว่ากำลังยังไม่ถึง คำว่ากำลังยังไม่ถึงก็คือ สติและปัญญายังไม่เพียงพอ พยายามสะสมอีกนิดนึง

ถาม : พระพุทธเจ้าตอนที่ เป็นพระโพธิสัตว์ไปปราบยักษ์ตัวหนึ่งอายุ ๘๐ ปีแล้วเขาบอกว่าถ้าฆ่าเขาตอนนี้ ตอนตรัสรู้จะมีอายุแค่ ๘๐ ทำไมเขามีผลต่อพุทธชานูภาพขนาดนั้นด้วยล่ะครับ ?

ตอบ : เรื่องของกระแสรวมนี้ถึงวาระถึงเวลาจะให้ผลเป็นช่วงๆ กรรมที่ให้ผลมีลักษณะให้ผลตามวาระ ให้ผลตามลักษณะก็คือ บิบบัน หนุณ เสริม ตัดรอน ถ้าหากว่าให้ผลตามวาระก็คือ ชาติปัจจุบันนี้ ชาติที่ ๒ ชาติที่ ๓ ไล่ไปเรื่อยจะมีของเขาอยู่จนชาติสุดท้าย อโหสิกรรมก็คือ ไม่อาจจะจองกันได้ คราวนี้รากษสท่านนั้นท่านมีความเป็นทิพย์อยู่ รู้ว่าถ้าเวลาทำอย่างนั้นแล้วถึงเวลาจะเป็นอย่างนั้น จริงๆตัวเองก็กลัวตายเหมือนกันก็ต้องขู่เขาหน่อย

ถาม : รู้ถึงความ เป็นไปถึงชาติ นั้น ?

ตอบ : รู้ถึงขนาดนั้นนะ อย่างว่าแหละ พระพุทธเจ้าท่านเห็นแก่ประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ ตัวเองอายุ ๘๐ ก็ช่างมันเถอะ เหยียบมันคอหักไปเลย

ถาม : ถ้าตอนนั้นพระอานนท์ท่านนิมนต์ให้ อยู่ต่อ พระพุทธเจ้าท่านจะอยู่ต่อมั๊ย ?

ตอบ : อยู่ต่อ แต่คราวนี้ว่าบังเอิญกรรมมันบังอยู่ในเมื่อกรรมมันบังอยู่ทำยังงี้ๆ ก็ไม่ได้ก็ต้องปล่อยไป พระพุทธเจ้าท่านให้นัย ท่านให้นัยยังงี้ๆกรรมมันบัง ท่านเปรียบเทียบว่าถ้ามีเกวียนอยู่คันหนึ่งเก้าคร่ำคร่ำเต็มทีแล้ว ถ้าหากว่าถึงเวลาถึงวาระแล้วควรจะเปลี่ยนเกวียนนั้นหรือซ่อมเกวียนขึ้นมาละ? พระอานนท์บอกว่า ให้เปลี่ยนไปเลย เปลี่ยนไปเลยก็เป็นอันว่าตายดีกว่าเนอะ จะเปลี่ยนเกวียนหรือซ่อมเกวียนดีละ

เก้าขนาดนั้นแล้ว กรรมมันบังทำให้พระอานนท์คิดว่าเปลี่ยนเกวียนเลยดีกว่า

ถาม : ทำไมคนเราต้องอยู่ใต้กฎของกรรม ?

ตอบ : คุณทำคุณถึงได้ทุกอย่างทุกอย่างที่คุณทำไม่ว่าจะดีหรือชั่วก็ตามคุณทำเอง ถ้าหากคุณเลิกทำสามารถหลุดพ้นไปได้ก็ไม่ต้องอยู่ใต้กฎของกรรม อย่างพระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้าหรือพระพุทธเจ้า สิ่งที่เราทำผลมันเกิดอยู่แล้ว ลองเขกหัวตัวเองดูซิ ต้องการเขกหรือไม่เขกมันก็เจ็บ นั่นแหละทำอะไรมันได้อย่างนั้น เพราะฉะนั้นมีอยู่ตัวหนึ่งที่นำเวทนาคนบางคนก็คือ ตัวอริชฐานบารมี คนเขาทำบุญเสร็จเขานั่งอริชฐานแล้วอีกคนบอกนี่โลก ทำบุญแล้วยังขอโน้นขอนี่ ความจริงการอริชฐานบารมีนี้เป็นเรื่องของคนฉลาด เป็นการกำหนดเจาะจงในสิ่งที่ตัวเองทำๆแล้วต้องการหรือไม่ต้องการ ผลนั้นเกิดแน่นอน แต่คนใช้อริชฐานบารมีเขาลฉลาด เขารู้จักเจาะจงว่าจะให้เกิดอย่างไร ? เกิดเมื่อไหร่ ? ขณะเดียวกันว่าอีกคนหนึ่งไม่ยอมอริชฐาน สมมุติว่าหัวข้าวตอนนี่แต่อีก ๓ วันข้าวค่อมมา ก็ทรมาณตัวเองไปก่อน แล้วเรื่องของการอริชฐานบารมี เหมือนยิงปืน แล้วเล็งเป้า ย่อมแม่นยำกว่า ในขณะที่อีกคนหนึ่งยิงขึ้นฟ้าลงดินไปเรื่อย แล้วหวังจะให้ถูกเป้า รอไปก่อนเถอะ

ถาม : อริชฐานนี้จำเป็นต้องออกเสียงมั๊ยครับ ?

ตอบ : อริชฐานแปลว่า ตั้งใจมัน จะออกเสียงหรือไม่ออกเสียงมันอยู่ที่เรา ขอให้ตั้งใจอย่างนั้นจริงๆ

ถาม : อย่างที่หลวงปู่เคยสอนว่าถ้าบารมีใกล้เต็มแล้วจริงๆนี่

อย่างหลวงปู่ปานนี้ทำบุญที่ไรก็จะปลั่งวาจาออกมา ?

ตอบ : อันนั้นเกี่ยวกับพระโพธิญาณคือ ตั้งใจจะเป็นพระพุทธเจ้า ถ้าทำถึงระดับนั้นเขาไม่อายุใครแล้ว ประกาศให้รู้ชัดเจนเลยว่าเราทำอันนี้เพื่อปรารถนาพระโพธิญาณ เหมือนกับคุณก้องเล่นเอาเข้างันทั้งโบสถ์ พอญาติเสร็จเขาประกาศเลยว่า กุศลของการที่บวชครั้งนี้ขอให้ข้าพเจ้าเข้าถึงซึ่งพระโพธิญาณ พระทุกองค์สารุพร้อมกัน แต่ความรู้สึกในใจบอกว่า มึงไปเถอะกูไม่ไปหรอก แบบนั้นแหละ แต่จริงๆมันก็น่าสงสัยนะว่าทำไมต้องอยู่ใต้กฎของกรรมด้วย มันเหมือนอยู่ๆเอากฎหมายมาขี้อบบังคับเราใช้มัย ? แต่จริงๆมันไม่ใช่ เราทำเอง ถ้าเราไม่ทำก็ไม่จำเป็นต้องมี อย่างเช่นว่า นรก เปต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มนุษย์ เทวดา มาร พรหมตลอดถึงนิพพาน ถ้าหากว่าคนหลุดพ้นหมดหรือว่าเลิกทำดี ทำชั่วทั้งหมดสิ่งเหล่านี้ก็จะไม่มี สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อรองรับการกระทำของเราเท่านั้น ถ้าหากว่าไม่มีการกระทำสิ่งเหล่านี้ก็ไม่เกิดขึ้น ไม่รู้จะเกิดขึ้นทำไม

ถาม : .....

ตอบ : ทำดีต้องได้ดี หรือทำดี..ดี ทำชั่วต้องได้ชั่วหรือว่าทำชั่ว..ชั่ว ถ้ายังติดทั้งดีทั้งชั่วไม่หลุดแน่นอนอันนี้เป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง ถ้าคุณทำดีแล้วยังติดดีชาตินี้คุณไปนิพพานไม่ได้อันนี้กล้ายืนยันเพราะว่าถ้าถึงระยะสุดท้ายแล้วนักปฏิบัติเขาจะรู้ว่าถ้าดีก็ทำถ้าชั่วก็ละ ไม่เกาะทั้งดีทั้งชั่ว

ถาม : ถ้าแข่งขันกันทำความดีเป็นกิเลสมั๊ยครับ ?

ตอบ : เป็น แต่ว่ามันก็ดีกว่ากิเลสอย่างอื่น พอ ๆ กับติดวัตถุมงคล

ยังงี้ดีกว่าติดวัตถุอุปมงคลเยอะแวก ๆ เราจำเป็นจะต้องเกาะ เพราะว่าเป็นเด็กน้อยเดินไม่แข็งแรงไม่เกาะมันจะตะกายไปได้ ยังงี้ แต่พอแข็งแรงดีแล้วถึงสถานที่ ๆ ตัวเองต้องการแล้วมันก็ไม่ต้องเกาะต้องแบกอะไร เดินขึ้นบันไดเกาะราวบันไดเพื่อความมั่นคงมาถึงในห้องแล้วเราจะแบกราวบันไดมาทำไมเล่า ? มันก็ปล่อยตั้งแต่ก่อนจะเดินเข้าห้องแล้ว แต่ช่วงนิดเดียวระหว่างราวบันไดกับประตูห้องคนส่วนใหญ่มันจะนึกไม่ถึงเพราะว่ายังไม่ถึงจริง ในเมื่อเข้าไม่ถึงจริงก็เลยคิดว่าทำดีแล้วไม่ติดดีมันจะไปนิพพานได้ยังงี้ ? ความจริงอันนี้เข้าใจถูกแต่ตัวที่เข้าใจผิดก็ตอนสุดท้ายเขาไม่ติดอะไรแล้ว

ถาม : คนเขาบอกว่าทำดีชาตินี้ไว้รอชาติหน้า แล้วอย่างนี้ถ้าชาติหน้าไม่มีแล้วผมก็ทำดีด้วยหรือครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าคุณคิดว่าทำดีทำชั่ว สมมุติว่าถ้านรกสวรรค์ ไม่มีชาติหน้าไม่มี คุณตั้งใจทำดีคุณก็เสมอตัว แต่ถ้านรกมี สวรรค์มี ชาติหน้ามีคุณตั้งใจทำดีคุณก็กำไร แต่ถ้านรกไม่มีสวรรค์ไม่มี คุณทำชั่วคุณก็เสมอตัว แต่ถ้านรกมีสวรรค์มีชาติหน้ามี คุณทำชั่วคุณก็ขาดทุน เพราะฉะนั้นคุณก็เลือกเอาด้วยปัญญาของคุณเองว่า คุณจะเอาเสมอตัวแล้วกำไรดี หรือว่าเสมอตัวแล้วขาดทุนดี เลือกเอา ๒ ประตุ

ถาม : .....

ตอบ : ครับผมสบายใจแล้วครับ ก็บอกว่าคุณสบายใจเรื่องอะไร เขาก็บอกว่าตอนแรกผมตั้งใจว่าถ้าหากว่าคนเราทำความดีแล้วได้ไปสวรรค์ซัก ๓๐-๔๐% นี่ผมก็จะทำนะ แต่ว่าตอนนี้ผมไปถามหลวงพี่ชาติชายมาแล้ว

หลวงพี่ชาติชายยกตัวอย่างว่า มีอยู่วันหนึ่งมีคนตายไป ๑,๒๐๐ กว่าคน ปรากฏว่าขึ้นสวรรค์แค่ ๑๐ คนเท่านั้นเองมันไม่ถึง ๑% นี่ครับ ถ้าอย่างนั้น ผมตั้งใจทำดีผมก็จะแปลกแยกจากสังคม เพราะฉะนั้นตอนนี้ผมตัดสินใจ ได้แล้วครับว่าผมควรจะเป็นยังไง มันก็ขี้มยของผ่องโสมมา เราก็เออ.. หัวหน้าเขาคิดดีเนอะแล้วลองนึกดูว่า ๑,๒๐๐ กว่าคนมันทั้งโลกนะ แล้ว ถ้าเกิดว่า ๑๐ คนที่ไปสวรรค์เป็นคนไทยล้วนๆ ละ แกกั๊งอึ้งไปพักหนึ่ง แล้วแกก็บ่นพึมพำอยู่คนเดียวว่าผมคงเสียชาติเกิดหน้าตุเลย (หัวเราะ) บอก เออ..เอ็งได้คำตอบแล้ว เป็นไงคนเราบทยจะเป็นมิจฉาที่จริงนี่เขายก ตัวอย่างให้ดูมันออกนอกทุ่งไปเฉยเลย (หัวเราะ) ๑,๒๐๐กว่าคน ไปสวรรค์แค่ ๑๐ คนไม่ถึง ๑% ไช้มัย เออ เพราะว่าถ้า ๑% มันต้อง ๑๒คน กว่าๆ น่าคิดเนอะ ทำความดีไปก็แปลกแยกจากสังคมก็ไม่รู้จะทำไปทำไม (หัวเราะ) วันๆ หนึ่งก็มีปัญหาแบบนี้มาอยู่เรื่อยๆ ละ บางทีก็อยาก ปล่อยให้มันไปตามทิศตามทางชะ มันก็อดสงสารไม่ได้ มีปัญหาแล้วถาม นั้นถือว่าดี ถ้ามีแล้วเก็บไว้ไม่ยอมถามนะบางทีมันจะเอาความเข้าใจผิด เก็บไปเรื่อยๆ ที่ถามพิลึกพิลั่นกว่าคุณนะมีเยอะเลย ของคุณนะเป็นคำถามพี้นๆ เท่านั้นเอง คนเรานะถ้าหากว่าขาดความมั่นใจในตัวเอง ไม่ว่าจะอยู่ในสถานะการณ์ไหนมันก็ค่อนข้างจะแย่ สมมุติว่าขึ้นเวทีจะชกมวย ขาดความมั่นใจมันแพ่ตั้งแต่ยังไม่ชกแล้ว มันก็เลยต้องหาวิธีไหน ที่สร้างความมั่นใจให้แก่เขา พวกศาสนามันก็เป็นการสร้างสมาธิอย่างหนึ่ง พอสมาธิทรงตัว ความมั่นใจมันก็มี

ถาม : เราจะพูดยังไงให้เขาเมตตาเรา ?

ตอบ : มันสำคัญอยู่ที่ว่าเราสามารถแก้ตัวให้เขาเชื่อได้มั๊ย ? แต่ถ้าไม่ได้

มันก็มีวิธีอยู่เหมือนกัน อันนี้ต้องเอาคาถาไปนั่งท่อง มีคาถาที่ หลวงพ่อให้ไว้ว่า พระอรหัง สุคโต ภควา นะ เมตตวจิต ต้องการ ให้ใครเขารักเราเมตตาเราให้ภาวนานึกถึงหน้าเขา เอาให้กำลังใจมันคง แล้วไปหาเดอะรับรองว่ารักเราทุกคน แต่คราวนี้ว่ารักเราในลักษณะ นี้มันจะไม่ยืนนาน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราทำดีปฏิบัติดีกับเขา อย่าง พระพุทธเจ้าท่านบอกให้มีสังคหวัตถุ ๔ คือ

๑. ทาน รู้จักให้เขา สงเคราะห์เขา

๒. ปิยะวาจา พูดดีกับเขาตลอดไป

๓. อัตถจริยา ยังประโยชน์ของเขาให้สำเร็จ

๔. สมานัตตตา ทำตัวอย่างนี้เสมอต้นเสมอปลาย ท่านบอกว่า ถ้าทำอย่างนี้คนจะรักเราแน่นแฟ้นตลอดไป เพราะฉะนั้นตอนนี้เอา ๒ อย่างพร้อมกันคือว่า ถ้าหากว่ามันพลาดมาเรากั๊ง ท่องคาถาไปก่อนแล้ว ก็ตั้งใจทำดีกับเขาๆ จะได้รักเราตลอด

ถาม : วันนี้ไม่รู้ว่ามีอะไรมาบังคะ กุญแจหาไม่เจอ แล้วพอเราดูมันวาง อยู่จะทิมลูกตาอยู่แต่มันไม่เห็น มันเหมือนอะไรมาบังก็ไม่รู้ ?

ตอบ : ไม่ใช่เหมือน มันมีการทดสอบเหมือนกัน ของพรรคนี้ต้องเรียกว่า กรรมมาบัง ไม่แปลกหรือเกือบ้อย เอาพรุ่งนี้นั่งว่าคาถานี้ไปตั้งแต่ ตื่นจนไปถึงที่ทำงานนึกถึงหน้าเขาไว้ เตียวถ้าเขารักเราผิดปกดีก็อย่าไป แปลกใจแล้วกัน แต่จำไว้นะว่ามันไม่ยั่งยืน ถ้าจะให้ยั่งยืนต้องเป็นความ ประพฤติตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอน

ถาม : กรรมที่ให้ผลแล้วเนี่ย จะกลับมาให้ผลอีกไหมครับ ?

ตอบ : ที่เขาให้ผลไปแล้ว ถ้าหากว่ามันยังไม่หมด ถึงวาระถึงเวลา

ของมัน มันก็จะคืนมาอีก แต่ถ้าหากว่าให้ผลแล้วกันไปแล้ว ก็เป็นอันว่าผ่านไปเลย กรรมมันมีบางประเภทที่ให้ผลปุบปับจับปล้นได้นะ อย่างที่เขาเรียกว่า ครุกรรมทั้งฝ่ายกุศล อกุศล อย่างครุกรรมฝ่ายอกุศล ก็คือฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิต ทำสังฆเภท อย่างนี้ ก็ให้เห็นผลทันตาในปัจจุบัน ตายเมื่อไหร่คุณลงอเวจีมหานรกเลย ขณะเดียวกัน ครุกรรมฝ่ายกุศล คือฝ่ายดี ที่คุณทำเอาไว้อย่างเช่นว่า ได้ฌาน ๔ ได้สมาบัติ ๔ ถึงเวลาคุณก็ไปเป็นพรหมหรืออรุปรหมไปเลย หรือว่าถ้าหากว่ามีโอกาสได้ทำบุญกับพระอริยเจ้าที่ออกนิโรธสมาบัติมา ก็กลายเป็นเศรษฐีในวันนั้นเลย ฉะนั้นพวกนี้ให้ผลจับปล้นแต่ทำให้แล้วให้เลย จบกันไปเลย เหมือนยังกับเราปลูกผักปลูกหญ้าให้ผลเร็วมากไม่กี่วันก็เก็บกินได้แล้วใช่ไหม ? แต่ว่ามันได้แล้วได้เลย แต่ว่ากรรมบางอย่าง มันให้ผลช้ามาก อย่างเช่นว่าพวกอุปปราปรเวทเนยกรรม อุปัชชเวทเนยกรรม ให้ผลในชาติที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ไปเรื่อยๆ อย่างนี้ เหมือนกับปลูกไม้ผล ให้ผลช้ามากเหมือนยังกับตามไม้ทันทึ้น ประเภทลิบลิ้อ ลิบลิ้อมันวิ่งช้าใช่ไหม ? แต่ถึงเวลาถ้ามันชนเราได้ แล้วเป็นอย่างไรละ มันก็หนัก ฉะนั้น กรรมพวกนี้จะให้ผลต่อเนื่อง ยาวนาน ลักษณะเหมือนยังกับปลูกไม้ผล ถึงเวลา ถ้าหากว่า ๕ ปีขึ้นไป เริ่มให้ผล ก็ให้ไปเรื่อยๆกรรมเขามีทั้งให้ผลตามกาลให้ผลตามลักษณะ บางอย่างก็มาหนุนเสริม บางอย่างก็มาบีบคั้น บางอย่าง ก็มาตัดรอน ให้ผลตามกาล นี้ก็ให้ช้า ให้เร็ว ก่อน หลัง กันไปรวมๆแล้วว่า กรรมนำกล้วมาก ตามทันเมื่อไหร่ มันเอาเมื่อนั้นที่คุณปรวิวัฒน์เขาบอกว่า เวรกรรมมันมีจริงนั้นนะ เริ่มเห็นตรงจุดนี้ถึงได้พูด

ออกมาอย่างนั้น ถ้าไม่เห็นตรงจุดนี้ยังพูดไม่เป็นพรอก
ถาม : .....
ตอบ : อย่าเกรมากนั้กนะ เกรมาก จ้มเขาไว้เยอะ ถึงเวลามันเอาคืนแย่เหมือนกัน ของพรรคนี้ก็ว่าไม่ได้ชะด้วย เป็นใจสมัยสามก๊ก มีใครเกิดบ้างหว้า ? ผลจากการสู้รบครั้งนั้นเราดังภายในชั่วข้ามคืนเท่านั้นเอง เหลือเชื่อเหมือนกันนะ คนเราประมาทหน่อยเดียวแพ้ยับเยินเลย คือถ้าเขาไม่ประมาทนี้เราคงลุ่นเขาไม่ขึ้น ฉะนั้น เรื่องของการทำความดี ความชั่ว ก็เหมือนกัน ประมาทเมื่อไหร่ก็เจ๊ง ปมาโท มัจจุโนปทััง อปมาโท อมตัง ปทััง ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย ความไม่ประมาทเป็นหนทางที่ไม่ตาย พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัดเลยไง คะยะวะยะ ธัมมา สังขารา อัปมาเทนนะ สัมปาเทถาติ เขาเรียกปัจฉิมโอวาท ครั้งสุดท้ายท่านก็บอกให้ทุกคนให้ยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม ถามว่า ยังไงถึงยังประมาทอยู่ ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติดี ก็ยังประมาทอยู่ทั้งนั้น วิชาการสมัยก่อนที่สาบสูญไปเยอะต่อเยอะด้วยกันเกิดจากว่า ยุคหนึ่งต่อลงไปอีกยุคหนึ่ง มันจะเสื่อมลงไปเรื่อยๆ เพราะไม่ได้รับการถ่ายทอดเคล็ดวิชามาครบถ้วน สมัยก่อน เขาจะก็มีประเภทที่เรียกว่าเก็บเอาความรู้ขั้นสุดท้ายเอาไว้เพื่อให้คนที่ไว้ใจจริงๆ อย่างเช่นว่า อาจจะเป็นลูกหลานของตัวเอง หรือว่าลูกศิษย์ที่รักมาก แต่ว่าบางทีก็ถ่ายทอดไม่ทัน ตายไปกับตัวเองก็มี หรือไม่ก็เห็นว่าพวกลูกศิษย์ลูกหาไม่สามารถรับวิชานี้เอาไว้ได้ ก็ตายไปกับตัวเองก็เยอะ สมัยก่อนต้องไปอยู่ไปกินไปคลุกคลีอยู่กับครูบาอาจารย์กันที่หลายๆปี ครูเขา จะดูออกว่าคนประเภทนี้สมควรจะได้วิชาการไป หรือไม่ได้ไป แล้วมายังรุ่นหลัง

มากขึ้นเท่าไร ความอดทนที่จะฝึกฝนพวกวิชาการที่จะเรียนรู้ศึกษา วิชาการต่างๆ มันก็น้อยลงไปเรื่อยๆ มันก็กลายเป็นว่า สาบสูญไปบ้าง อะไรไปบ้าง กลายเป็นไม้ตายกันหีบบ้าง กลายเป็นของที่คนรุ่นหลังๆ ต่อไม่ติดแล้วว่าเป็นอะไร อย่างเป็นอะไร อย่างตัวอย่าง ปืนใหญ่หน้ากระทรวง กลาโหมที่ว่าเมื่อกี้ โลหะศาสตร์สมัยใหม่นี้ทำสแตนเลสยังเป็นสนิมนะ แต่อันนั้นดูว่าตากแดดตากฝนมาก็ร้อยปีแล้ว นั่นนะไม่เห็นจะเป็นเขี้ยว บัดอยู่อย่างนั้น หลวงพ่อท่านเรียกเหล็กแข็งเพราะว่าพวกเครื่องตัด เหล็ก เครื่องทำลายเหล็กอย่างโลหะสมัยใหม่นี้ ยังทำให้เขาได้ยาก อีกอย่างเป็นเหล็กเหนียว ไอ้เหล็กเหนียวนี้สมัยก่อนเรียกเหล็กกำพล เหล็กกำพล คือเหล็กในลักษณะเหมือนกับผ้า ถ้าตีเป็นดาบนี้ เคียน รอบเอวเป็นเข็มขัดได้เลย สมัยนี้ ก็ไม่เห็น นี่ตัวนี้เขาเรียกว่าเบี้ยแก่ เป็นวิชาโบราณอย่างหนึ่ง ที่จะสาบสูญไปเหมือนกัน

ถาม : .....

ตอบ : ก็ตั้งแต่ต้นเดือนที่แล้ว เพราะว่างานมันต่อเนื่องกันเรื่อยๆ ตั้งแต่งานประจำปีของวัด ได้พักวันเดียวก็ลงยาวมาที่นี่เลย เสร็จแล้วก็ มาเลเรียนชอบฉวยโอกาสซ้ำ อังวตนี้มันเป็นหนักหนาตึ้งเป็นเลือด ไอ้ฉี่เป็นเลือดนี้มันโถมเร็ว ดายเร็ว รอดมาได้ ก็ยังไม่รู้เหมือนกัน ว่ามันทำไมถึงรอดมา

ถาม : ผมมีคำถามครับ คือค่อนข้างแปลกใจเรื่องของคุณครับ ?

ตอบ : ทำไม ?

ถาม : ไม่รู้ว่าเป็นกรรม หรือเป็นอะไร ยังไง ?

ตอบ : แล้วทำไมไม่ถามตัวเขาล่ะ ทำไม มันเกี่ยวกับจุดไหนล่ะ ?

ถาม : คือดูเขาเครียดไปหมดทุกอย่าง เขาไม่กล้ามา ?

ตอบ : คนตั้งใจเอาจริงเอาจัง มันก็อย่างนั้นแหละ พอตั้งใจเอาจริงเอาจัง แล้วทำไม่ได้อย่างที่ตัวเองตั้งใจ บางคนมีลักษณะเหมือนกับว่าลงโทษตัวเอง แล้วอะไรก็โทษตัวเอง กลายเป็นว่าไม่กล้าสู้หน้าคนอื่นไปเลยก็มี ลำบากนะ เรื่องนี้จะว่าไปแล้ว ก็เป็นการคลใจของมารอย่างหนึ่ง ให้เราเสียเวล่ำเวลาไปพะวง ไปกังวลอยู่กับสิ่งที่ไม่ควรจะเป็น ทำให้ การที่จะหนีห่างจากมันก็เสียเวลาไปเลย

ถาม : แล้วตอนนี้ก็นอนกันนอนไม่ค่อยหลับครับ เพราะว่า คือเขาบอกว่า นอนแล้วเขาจะผวาตื่น ผวาตื่น พอนอนไม่หลับมากๆ เข้ามันก็มีอาการ ประสาทเข้ามาด้วย มันก็..... ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องแปลก เขาพยายามทุกวิถีทางที่จะขวาง กำล้างใจยิ่งเข้มแข็ง การขัดขวางยิ่งรุนแรง

ถาม : พอจะมีทางที่จะช่วยแก้ได้ไหมครับ ?

ตอบ : ช่วยแก้ได้ไหม ? จักรตนน้ำมนต์ชะดีใหม่ ไอ้ปุ๋ยพาพี่น้องไป จักรตชะเปียกมะล่อมะแล้งไปเลย รดจริงๆ เลยนะ ประเภทดักกัน เยอะๆ รวดโครมไปเลยจริงๆ แล้วเขาไม่ได้เป็นอะไรเลย แต่เขาไปประวาง กันเอง ผู้หญิงกับผู้ชาย มันก็น้ำมันกับไฟ ไกล่กันได้เมื่อไหร่ล่ะ ยิ่งไป เจอผู้ชายปากหวานๆ เข้า มันก็หลงเข้าหัวที่มหัวดำ ก็ไปเที่ยวว่า เขาทำเสน่ห์ ไม่ต้องทำเสน่ห์หรอก ทำแบบพระพุทธเจ้าว่า ทาน การให้ รู้จักแบ่งปันกัน ปิยวาจา พูดดีกับเขาเอาไว้ ปากหวานชะอย่าง อัตตจริยา ทำตนให้เป็นประโยชน์กับคนอื่นเขา สมานัตตตา มีความ เสมอต้นเสมอปลาย วิธีทำเสน่ห์ที่ไม่ต้องไปเสียเวลานั่งเสกคาถา

ก็ในเมื่อมันอยากให้รอด ก็รอดมันซะจนเปื่อยโชกไปเลย ป่วยๆ ไม่สบายๆ อยู่ มันยังแห่ไปเต็มกุฏิ คนโน้น ก็บอกให้พักผ่อนมากๆ คนนี้ก็บอกให้พักผ่อนมากๆ แต่มันไม่ยอมกลับซะที

ถาม : ไม่ยอมหรือครับ เพราะว่า ผมเคยคุยแล้วเนี่ย เขาคือ ถ้าเกิดว่า เจอหลวงพี่ปั๊บเนี่ย เขาก็จะแบบมีตำหนิหลวงพี่ในใจ เขาก็จะกลัวมาก?

ตอบ : ไอนั้นมันเรื่องปกติของเขาอยู่แล้ว เพราะว่า ยังไงล่ะ เอาแค่ การปฏิบัติภาวนาได้อุปจารสมาธิหน่อยเดียวเท่านั้นเอง มารเขาก็รู้แล้วว่าเราจะพันมือเขา เขาก็จะพยายามดลจิตดลใจให้เราปรามาส พระรัตนตรัยทุกเรื่องราวไปเลย ในเมื่อปรามาสพระรัตนตรัย ถ้าหากว่า แก่ปัญหาตรงจุดนี้ไม่ตก มันก็จะกลายเป็นปัญหาคาใจของตัวเองไป และจะทำให้การเข้าถึงมรรคผลจุดที่ต้องการมันก็จะยาก มันทำทุกคนแหละ ไม่ได้ทำแค่เขาคนเดียวหรอก

ถาม : ผมก็โดนหลายทีแล้วครับ ?

ตอบ : แล้วก็คิดดูแล้วกันว่าเราเองผ่านมาได้แล้ว เห็นคนอื่นแล้วมันรู้สึกยังไง มันสงสารก็สงสาร เรื่องไอ้พรรคี่อย่างนี้มันบอกกันไม่ได้จนกว่า จะแก้ตกไปเอง เพราะว่าเราบอกให้เขาขอขมาพระรัตนตรัย ถ้าเขาไม่ตั้งใจขอขมาเองก็ไม่รู้จะช่วยยังไง

ถาม : เพราะเขาเป็นคนที่ขี้กังวลมากเกินไป ?

ตอบ : บอกแล้ว มันเป็นคนคิดคนเดียว คนคิดมากไม่มากหรอก คิดคนเดียว คิดไม่ค่อยจะยอมเลิก

ถาม : แล้วเราทำยังไงดีล่ะครับ อยู่เฉยๆ ?

ตอบ : ทำยังไงดี แนะนำให้เขาหน้าด้าน ขอขมาพระรัตนตรัยทุกวัน

ทำความดียังต้องหน้าด้านเลย ไม่งั้นมันทำไมไม่ทน ทำไมไม่นาน

ถาม : .....

ตอบ : ไม่ได้ขาด จริงๆ เขามั่นคง แต่เพียงแต่ว่าเวลาเจอข้อสอบ ก็ราวเหมือนกัน ข้อสอบพวกนี้เวลามา เขาทดสอบเรา จะเป็นจุดอ่อนของเราทั้งนั้น เพราะฉะนั้น แน่แค่ไหน มันก็ราวทั้งนั้นแหละ ยกเว้น เจอกันมาเยอะๆ จนอ่านเชิงกันออก ก็ก็จะรู้ว่าจะแก้ไขวิธีไหน มันถึงได้ง่ายที่สุด ลักษณะของกำลังใจตก ที่เขาเรียก จิตตก สมาธิตก มันเหมือนกับคนหกล้ม สมมติว่า คน ๒ คนหกล้มพร้อมกัน คนหนึ่ง ลุกแล้วเดินไปเลย ขณะอีกคนหนึ่ง นั่งลงคร่ำครวญ โอ๊ย เจ็บเหลือเกิน ปวดเหลือเกิน ไม่น่าเลย เดินมาตั้งนานแล้วล้มซะได้ ใครมันจะได้ระยะทางเยอะกว่ากัน มันก็ต้องล้มแล้วลุกเลยใช่ไหม ? เพราะฉะนั้น เรื่องของการทำความดีเหมือนกัน ถ้าเวลาผิดพลาดอะไรไป เช่นว่าละเมิดศีลไป กำลังใจตก สมาธิคลายตัว ตั้งหน้าทำใหม่แป๊บเดียว มันก็ได้เหมือนเดิม ถ้ายังไปนั่งคร่ำครวญนานเท่าไร ก็คือสิ่งที่เขาต้องการ เพราะเขาอยากให้เราเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว

ถาม : จะตัดสินใจทำงานต่อ กำลังสับสนว่า จะทำงาน หรือไม่ทำงาน?

ตอบ : อันนี้จับฉลากได้ ถึงเวลาจับฉลาก (หัวเราะ) พุคเล่นนะ เปรียบเทียบข้อดี ข้อเสียของมันสิ ถ้าหากว่าเราทำสิ่งนี้มันมีผลดีอะไรบ้าง ก็ลิสต์เป็นรายการออกมา ๑ ๒ ๓ ๔ ถ้าหากว่าไม่ทำแล้วมันมีผลเสียอะไรบ้างก็ ๑ ๒ ๓ ๔ แล้วเปรียบเทียบดู ถ้าผลดีมันมากกว่าก็ทำไป วิธีง่ายนิดเดียว

ถาม : คือ ที่นี้มัน วิธีนี้มันก็จะง่ายสำหรับคนที่แบบว่าเคลียร์ว่า นี่คือ

สิ่งที่เรานึก แต่บางคนเนีย อย่างเพื่อนหนูเนีย เขาก็จะสับสนว่าแล้วหนูจะไม่ใช้ แล้วหนูจะยังงี้ คือมันยังสับสนอยู่คะ ?

ตอบ : ช่วยเขาดัดสินใจหน่อยแล้วกัน ถ้ายังสับสนอยู่ก็ช่วยไขกหัวมันหน่อย

ถาม : บางทีมันกระทบเรื่องการทำงานด้วยครับ ?

ตอบ : เสียเหมือนกันนะ มัวแต่นั่งเหม่อคิดอยู่

ถาม : ตอนนี ก็วัน ๆ อย่างช่วงนี้ดีขึ้นนะครับ ช่วงก่อนหน้านี้ทำงานก็ไม่ได้ คอยงานนี้ คอยงานไป ร้องให้ไปครับ ?

ตอบ : เครียด

ถาม : ไม่รู้จะทำยังไง ผมก็พูดไปเรื่อย ๆ น้ำตาเธอจะไหล เธอก็ปล่อย?

ตอบ : ปล่อยไป มันร้องไห้จนน้ำตาหมด มันก็เลิกร้องเอง ตัวก็ใหญ่ใจนึกเดียว

ถาม : ถ้าเราทำอย่างที่เราแนะนำบ่อย ๆ คือแนะนำชี้ว่า อันนี้ดี อันนี้ไม่ดี ให้เขาลองลิสต์นี้ จะช่วยได้ไหมคะ ทำซ้ำ ๆ อาจจะต้องวน ๆ อย่างนี้คะ?

ตอบ : จริง ๆ มันอยู่ที่ใจของเขาเลย ถ้าเขาสามารถตัดสินใจได้ มันก็หมดปัญหาไปเลย เรารู้อยู่แล้วสิ่งนี้เป็นมารที่จะมาขวางการกระทำของเรา เราเองก็ให้ตั้งใจไว้เลยว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้จริง ๆ แล้วไม่ใช่เจตนาแท้ที่เราเป็นคนทำ ในการล่วงละเมิดสิ่งนั้นไม่ว่าจะการคิด การพูด การทำ ในเมื่อตัวเราเองไม่ได้เป็นคนทำ เป็นการชักนำของกิเลส ตัณหา อุปาทานและอกุศลกรรม แต่ว่าในเมื่อมันชักนำผ่านการคิด การพูด การทำของเรา เราก็ตั้งใจขอขมาพระรัตนตรัย ให้คิดว่าถ้าขณะจิตใด ที่สติสัมปชัญญะเราสมบูรณ์ เรื่องของสิ่งที่

ไม่ดีเหล่านี้ เราไม่คิดไม่พูด ไม่ทำแน่นอน แต่ในเมื่อมันคิด มันพูด มันทำไปแล้ว เราก็ตั้งใจขอขมาซะบอกได้เลยว่าเรื่องของพระรัตนตรัย ไม่มีมาถือโทษโกรธเคืองใครหรอก ทุกสิ่งทุกอย่างใครทำใครได้ ในเมื่อเราทำ เราตั้งใจ ขอขมา ปลดจิตออกจากกรรมตรงจุดนั้น แล้วตั้งหน้าทำดีต่อไป ถ้าเขาดัดสินใจตามนี้ได้ ก็จะสามารถไปได้ในระยะเวลาอันไม่นาน เรื่องของมารนี่ เขากลับคนรู้ทัน ถ้ารู้เท่าทัน แล้วเราประเภทคือ หน้าด้าน ขอขมาไปเรื่อย มันรู้ว่า ทำนี้ใช้กับเราไม่ได้ มันก็เลิกไปหาทำอื่นต่อ เดียวก็มีปัญหามาให้แก้ต่อไปอีก แผลงใหม่ ทำความดียังต้องหน้าด้านเลยนะ หน้าไม่ด้าน ทำไม่ทน อยู่รอบ ๆ ข้าง ก็ช่วยกันพอเขาเห็นว่า เราเป็นตัวช่วยที่ดี เขาก็เล่นเราด้วย (หัวเราะ) ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเรา มารเขาสามารถใช้เป็นเครื่องมือได้ทั้งนั้น แม้กระทั่งเพื่อนที่รักกันมาก ที่สุด เขาก็จะทำให้เราคิดว่า คาดว่ามันน่าจะเป็น อย่างนั้นเป็นอย่างนี้ จนกระทั่งเข้าใจผิดกันไปได้ ทั้งๆที่ถ้าหากถามแค่ประโยคเดียว เรื่องก็อาจจะคลายใจไปได้ เก็บเอาไปโกรธมันซะ ๓ วัน ๗ วัน กว่าที่จะเคลียร์กันได้ บางที ประเภทที่ไม่มองหน้ากันไปตลอดชีวิตก็มี ข้องใจนี้ ต่อยถามเลย จำไว้ สมัยทหารนี่เขาค่อยถามสมัยนี้เอาแค่ได้ถาม

ถาม : อยากจะฟังเทศน์เกี่ยวกับเรื่องของธรรมชาติของจิต ?

ตอบ : ธรรมชาติของจิต ?

ถาม : แบ่งประเภท แบ่งอะไรกันยังไงครับ ?

ตอบ : โอ๊ย ตาย ๆ ๆ ๆ จริง ๆ แล้วมันเรื่องไม่เป็นเรื่อง ดูเอาแค่ว่ามันมีความดีไหม ? ถ้าไม่มีทำมันขึ้นมา มีอยู่แล้วก็ทำให้มันดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ดูมันว่ามันมีความชั่วอยู่ไหม ? ถ้ามีก็ไล่มันออกไประวังอย่าให้มัน

เข้ามาแค่นั้น ไปแบ่งประเภทมันมาก ๆ เดี่ยวประสาทกิน ถ้าเป็นไปตามตำราที่เขาว่า จิตของเรามีเป็นร้อยๆ ดวง บ้ากันไปข้างหนึ่ง

ถาม : แล้วเรื่องของจิตนี้มันไม่ใช่ลักษณะ ประเภทของจิต ?

ตอบ : จิตนี้มันเป็นรากเหง้านิสัยของเราที่ฝังลึกมา ใช้คำว่า สันดาน แทนก็ได้ จะเป็นการรัก ชอบเกลียด ชัง เป็นการส่วนตัวของเราไปเลยจริงๆ แล้วจิต ๖ ประการนั้น มีครบทุกคน แต่เพียงแต่ว่าตัวใดตัวหนึ่งมันจะเด่นออกมา ก็จะเป็นลักษณะจิตอย่างนั้น เป็นคนขี้โมโหจะเป็นทางโทสะจริต เป็นคนที่เด่นออกมาทางรักสวยรักงาม ก็เป็นราคะจริต เป็นประเภทขี้วิตกกังวล ตัดสินใจไม่เด็ดขาดก็จะเป็นโมหะจริต วิตกจริต อะไรพวกนี้ ทุกอย่างมีแต่ว่าอย่างไหนมันจะมากก็จัดเป็นจิต นั้นๆ

ถาม : แล้วก็มีแค่ ๖ หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มีเยอะกว่านั้น อย่างพวกวิกลจริต อะไรอย่างเนี่ยนะ แต่พระพุทธเจ้าไม่ได้จัดเอาไว้

ถาม : คือผมสงสัย อย่างสมมติว่า คนที่รักสันโดษนี้เราจะรู้ว่าเขาเป็นคนจิตอย่างไร จากอะไรครับ ?

ตอบ : จริงๆ ตรงนี้เราไม่จำเป็นจะต้องไปรู้เขาก็ได้นี้ แล้วยังที่รู้นี้ เพื่อให้ถ่ายทอดการศึกษาและปฏิบัติในความดีของเขา ตัวของเขา เขาต้องมีใจความเข้าใจเองว่าเขาจะมีจิตอะไร เพื่อเลือกกรรมฐานให้เหมาะกับตัวเองได้ ของเราจะไปรู้เขา ไปเสียเวลาทำไม มันต้องรู้ตัวเอง อยากรู้ก็ฝึกเจโตปริยญาณ

ถาม : มีวิธีเดียวหรือเปล่าครับ ? คือที่ผมสงสัยนะครับ ?

ตอบ : จะมีลักษณะการสังเกตหยาบๆ อยู่เหมือนกัน อย่างเช่นว่า โทสะจริต กับพุทธิจริต อาการแสดงออกเหมือนกันหมด คือ ทำอะไร ทำแรง ทำเร็ว แต่ขณะเดียวกันอย่างเช่นว่า ถ้าหากให้กวาดบ้าน พวกโทสะจริต พุทธิจริต มันก็ลากโครมๆ ไม่ก็ตีฝุ่นตลบไปทั้งบ้าน ไม่กวาดซะยิ่งจะดีกว่าอย่างนั้น เวลาเดินก็ลงสันโครมๆ ไปเลยอย่างนั้น แต่ว่าจะไปต่างกันตรงจุดสุดท้าย พุทธิจริตจะประกอบไปด้วยปัญญามากกว่า เวลาทำอะไรก็รู้สึกว่ามันมีเหตุมีผล มันเหมาะมันสมไปหมด แต่ว่าโทสะจริตนี่ ของเขาจะไม่มีตัวนี้ จะเป็นประเภทขี้โมโห แล้วก็โง่ตักดาน (หัวเราะ) มันต่างกัน อาการภายนอกมันคล้ายคลึงกัน แต่ก็มีจุดแยกให้เราเลือกได้ ให้เราคิดได้ อย่างพวกโมหะจริต กับ วิตกจริต ก็คล้ายคลึงกัน แต่ว่าอันหนึ่งมันก็อาจจะติดประเภทโง่ เชื้อ เชื่องซึมไปเลย อีกอันหนึ่ง ก็อยู่แค่ที่ ตัดสินใจอะไรไม่เด็ดขาด มัวแต่เงอะงะอยู่นั่นเอง อาการมันใกล้เคียงกันมันมี แต่ว่าก็มีจุดแยกให้ ซึ่งเป็นส่วนหยาบโอกาสผิดมีเยอะ ขนาดพระสารีบุตรยังให้กรรมฐานผิดเลย นั่นอัศจรรย์ เบื้องขวานะ กระทั่งไปเจอพระพุทธเจ้า ท่านถึงได้ว่าพระลูกชายนายช่างทอง จริงๆ แล้วเป็นโทสะจริตก็ให้ไปฝึกกสิณสี่แดงแทน แล้วก็ไปพระอรหันต์ภายในที่นั่งเดียว เสียเวลาไปพรรษาหนึ่งเต็มๆ

ถาม : พระสารีบุตรท่านใช้เจโตปริยญาณ หรือท่านใช้อะไรครับ ?

ตอบ : อันนี้ไม่ทราบเหมือนกัน เพียงแต่ว่าท่านให้ผิด ท่านเห็นว่าเป็นคนหนุ่มรูปหล่อด้วย พ่อรวยด้วย สาวเยอะด้วย น่าจะหนักไปทางราคะจริต ก็ไปเน้นพวกอสุภกรรมฐานแทน ล่อไปหนึ่งพรรษา ไม่ได้ผล ออกพรรษาไปกราบพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าขึ้นชื่อว่า

ว่ากุลบุตรที่ประกอบไปด้วยศรัทธาแล้ว ตถาคตจะสงเคราะห์
ไม่ได้นั้นไม่มี อย่าลืมคำว่าประกอบด้วยศรัทธา นะ ถ้าไม่มีศรัทธา
ท่านก็ไม่รู้จะช่วยอย่างไร ในเมื่อเขามีศรัทธาขนาดเป็นลูกเศรษฐี ทั้งบ้าน
ทั้งทรัพย์สมบัติมาบวช ท่านก็ลองสงเคราะห์ดู พิจารณาแล้วเห็นว่า
เป็นโทสะจริต ก็ให้ไปเฟ่งดอกบัวสีแดงแทน เป็นยังงี้ ห่วงเพื่อน ห่วงตัว
เองด้วยนะ ถึงตัวเอง จะมีเพื่อนดี ๆ อย่างนี้ไหมหนอ มาคอยช่วย

ถาม : มีอะไรแนะนำใหม่คะ ?

ตอบ : ไม่มี อยากจะแนะนำเหมือนกันว่า ตั้งหน้าตั้งตาทำ เข้านิพ
พานไปเลยก็ได้ เวลาที่ยะเอะโอกาสจะโดนเขาเล่นงานมันยิ่งมาก

ถาม : ทำไมเขาทำวิชา ของต่างๆ นี้เขาต้องเข้าองค์ฌานหรือเปล่านั้น?

ตอบ : ก็จำเป็นต้องใช้สมาธิระดับสูงเหมือนกัน แต่คราวนี้ของเขา
เนื่องจากว่าเขาใช้สมาธิเพื่อเบียดเบียนคนอื่นเขา มันก็เลยกลายเป็น
มิจฉาสมาธิ

ถาม : ในเมื่อเขาไม่มีศีลบริสุทธิ เขาจะเข้า-ออกฌานได้ ?

ตอบ : อย่าลืมว่าตอนที่เขากำลังทำสมาธิอยู่ศีลเขาไม่บกพร่องนะ
เรื่องของโลกียอภิคุณญารวมรวม กำลังใจแปบเดียวมันก็ได้ พอไปทำผิด
ทำพลาดก็เสื่อมไป พอรวบรวมกำลังใจใหม่ ก็ทำได้อีก มันขึ้น ๆ ลง ๆ

ถาม : อย่างสมมุติ เขาทำเสน่ห์ยาแฝดอย่างนี้ เขาเอาเส้นผมของคน
มา เอาขี้โคลมา เป็นของที่ทิ้งแล้ว มันไม่น่าจะมีผล ?

ตอบ : มันมีผลก็เพราะว่า เขาสามารถที่จะโยงถึงตัวคนได้ง่ายกว่า
ปกติ ถ้าหากว่ากำหนดใจอย่างเดียว มันไม่มีอะไรเป็นวัตถุส่งผ่าน
ของใช้ทุกอย่างที่ผ่านมือของเรา กระทั่งหนังสือเล่มหนึ่ง พอจับปุ๊บจะมี

พลังงานของเราตกค้างอยู่ อย่างว่าแต่ไอ้ นั้นมันเป็นสิ่งที่ออกจากตัวเราไป
ยิ่งง่ายใหญ่เลย

ถาม : แต่อย่างเส้นผมเราลงไป เรายังรังเกียจตัวเราเองเลย ?

ตอบ : แต่คราวนี้อย่าลืมว่า พลังงานตกค้าง ยังไง ๆ มันก็ยังมิของมันอยู่

ถาม : .....

ตอบ : (หนังสือโอวาทหลวงพ่อ) เล่ม ๑๖ เปิดหน้า ๒๒๕ จี๊ะ วรรคที่
๒ บรรทัดที่ ๘ กับ ๑๐ อ่านจนจำได้ทุกหน้าเลย ๒๒๕ ย่อหน้าที่ ๒
บรรทัดที่ ๘ กับบรรทัดที่ ๑๐ นั้นแหละ คาถากันป็น สัตถา ธะนุง
อากัตถิตุง อะเทสะยิ เป็นไง อ่านหนังสือให้มันจำหน้าจำบรรทัด
อย่างนี้บ้าง ทำได้ไหม (หัวเราะ) ไหวไหมโยม ไอบ้างที่ ฉันทังหนังสือ
อ้างตำรา บอกหน้านั้น บรรทัดนี้ คนมันไม่เชื่อหรือก มันต้องเปิดพิสูจน์
อย่างนี้ หนังสือเพิ่งหยิบมา มันต้องอ่านแล้วจำได้ให้ได้ขนาดนี้ แล้ว
จำได้อย่างเดียวไม่ได้ ต้องเอาไปทำด้วย ถ้าเราฟังเทศหรืออ่านหนังสือ
หลวงพ่อกันจะย้ำเสมอว่า ฟังแล้วจำ จำแล้วคิด คิดแล้วเอาไปปฏิบัติ
ด้วย ฉะนั้น ถ้าหากว่าเราสมาธิดี ความจำมันเป็นเรื่องเล็ก จำง่ายมาก
นั้นแหละลูก ใจตัวเล็ก เอาไปท่องประจำ ๆ ต่อไปใครยิงเรานะ ยืนยิ้มเลย
ไม่ต้องกลัวมัน

ถาม : ถ้าเราห้อยพระ ห้อยอะไรอย่างนี้กันก็ได้ไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าไม่ได้อาราธนา ก็ช่วยไม่ได้เหมือนกัน จะต้องมีการอาราธนา
ขอให้ท่านช่วยอยู่ทุกวัน เรื่องของเทวดาเขายอมรับกฎของกรรม ถ้าหาก
ว่าเราไม่เรียกให้ท่านช่วย ท่านก็นั่งมองเหมือนกัน

ถาม : พี่ชายเสียแล้วคะ เขาเห็นสังฆทานยาวสุดลูกหูลูกตานี้ เลย

อยากจะทราบว่าจะไปถึงไหนเจ้าคะ ?

ตอบ : บุญสังฆทานนี้ ประเภทที่เรียกว่าเกิดใหม่หลายชาติก็ใช้ไม่หมด ถ้าเขาโมทนาได้นี้สบายมากเลย คนตายนี้ บางทีถ้าหากว่าคนหลังรู้จัก ทำบุญให้เป็นนี้โชคดีชะมากกว่า บางทีเรายังอิจฉาเขาเลย

....ท่องได้หรือยัง ? อ่านเที่ยวเดียว น่าจะจำได้แล้ว สัตถา ๓๓ อากัตถิตุง อะเทสะยิ แปลเป็นไทยง่ายๆ ว่า จ้างได้ แต่ยังไม่ได้ เพราะว่า อะไรสะพรานกุกุมิตร พรานกุกุมิตร จะยิงพระพุทธรเจ้า วันนั้นออกล่าสัตว์ทั้งวัน ล่าไม่ได้เลยซักตัว เดินไปเจอพระพุทธรเจ้าเข้า อ้อ ตัวกาลกิณีนี้แน่ๆ เลย ยิงมันทิ้งซะเหอะ ก็จ้างธนูยิงไม่ได้ พระพุทธร เจ้าอิฐฐานไว้ อิฐฐานบพณี บอกให้จ้างได้แต่ยังไม่ออก คราวนี้ลูกชาย เห็นพ่อหายไปนานก็ไปตาม ลูกตั้ง ๗ คน ไปถึงเจอเข้าก็คิดแบบเดียวกัน นี่ศัตรูของพ่อแน่เลย พ่อทำท่าจะยิง ก็ยิงบ้าง พระพุทธรเจ้าก็อิฐฐาน แบบเนี้ย ยืนเป็นตอไม้ไป ๘ คน จนกระทั่งภรรยาพราหมณ์กุกุมิตร ตอนเย็นสงสัยว่าสามีและลูกหายไปไหนหมด ก็ไปตาม เจอกำลังทำท่าจะ รุมยิงพระพุทธรเจ้าอยู่ พระพุทธรเจ้าท่านนั่งเฉยๆพวกนั้นก็ยืนวางคา อย่างนั้นแหละ ก็ตกใจ บอกว่า อย่าทำพ่อฉัน บอกลูกๆ บอกว่านั่นตาของ เรานะ เด็กก็คิดว่า เออ น่าจะใช้ กำลังใจก็คลายตัวจากการเป็นศัตรู พระ พุทธรเจ้าท่านก็อิฐฐานคล้ายฤทธิ์ ปลอ่ยให้เขาเป็นปกติได้ ก็นั่งกราบกัน ภรรยาพราหมณ์กุกุมิตร ท่านเป็นพระโสดาบัน พระอริยเจ้าถือว่า พระพุทธรเจ้าเป็นพ่อทั้งนั้น พระพุทธรเจ้าท่านก็เลยเทศน์โปรดพราหมณ์ กุกุมิตรกับลูกชาย กลายเป็นพระอริยเจ้าไปด้วยกัน เลิกล่าสัตว์ได้แล้ว

ถาม : ที่บ้านยังมีอยู่หนึ่งเลยคะ คนโตคะ ยังไม่ยอมเลิกเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะ เตียวถึงวาระ ถึงเวลา เขาก็เลิกของเขาเอง ของ พรรคนี้ถ้าหากว่ามันไม่ถึงเวลาเราเตือนเท่าไรเขาไม่ฟังหรอก ตัวอย่าง อาตมาเอง ไปทองผาภูมิใหม่ๆ นี้ อาจารย์เขาพาลูกศิษย์มาฝึกลูกเสือ ๓๐๐-๔๐๐ คน เขากินเหล้าไปคุยกับพระไป กินไปกินมาทนไม่ไหว เขาก็ ถามว่า อาจารย์จะไม่ห้ามผมจริงๆ เหรอ ก็บอก เงินของมึง ตัวของมึงก็ กินไปสิ เราเสียเงินกับเขาเสียเมื่อไร สุขภาพเราก็ไม่ได้เสีย อยากกิน ให้มันกินไป เขาก็แปลกใจ เขาบอกว่า ปกติขอเพียงพระรู้ว่าผมกิน เหล้าเขาก็ห้ามแล้วครับ แล้วนี้อาจารย์นั่งดูผมกิน

ถาม : .....

ตอบ : โยเร คล้ายๆ กับพลังจักรวาล มันเป็นการส่งพลังที่ได้รับการ ฝึกมาดีแล้ว จากคนหนึ่งไปอีกคนหนึ่ง ซึ่งถ้าหากว่า คนๆ นั้นเจ็บไข้ได้ ป่วยด้วยการขาด เขาจะเติมให้เต็ม อาการป่วยนั้นจะหายได้ แต่ว่าเรื่อง ของพลังจักรวาลหรือโยเรนี้ คนที่เป็นผู้รักษา หรือผู้ทำให้เจ็บไข้ จำเป็นที่ จะต้องตั้งอยู่ในศีลในธรรม ตั้งอยู่ในความบริสุทธิ์อยู่พอสมควร เพราะว่าการส่งผ่านลักษณะนั้นมันจะมีสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาอยู่ อย่างหนึ่งว่า ถ้าหากว่าเราไม่ใช่ผู้ที่หมดกิเลส ในส่วน รัก โลภ โกรธ หลง ที่ไม่ดีของเรา จะไปเพิ่มเติมให้กับคนอื่นเขาได้ เพราะฉะนั้นบาง คนอาจไปรักษาโรค แต่ได้กิเลสเพิ่มมา มันไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่มันก็มี ส่วนเหมือนกัน เพราะว่า เราจะสังเกตว่าบุคคลที่ตั้งตัวเป็นหมอรักษาโรค เพื่อสงเคราะห์คนอื่นก็ดี อะไรก็ดี บางทีเขาก็จะไม่เรียกร้องผลประโยชน์ จากใคร พยายามตั้งอยู่ในศีลในธรรมให้มากที่สุด เพราะเขารู้ว่ามันมีสิ่ง บกพร่องอยู่ตรงจุดนี้ ก็พยายามหาที่แน่นอนหน้อยก็แล้วกัน ไม่เช่นนั้น

แล้วจะได้ของแถมมาด้วย

ถาม : แล้วทำไมเขาต้องมีพระ ที่ต้องท่องด้วยคะ ?

ตอบ : อันนั้นเป็นสัญลักษณ์ของเขา

ถาม : แล้วไม่มีผลอะไรใช่ไหมคะ ?

ตอบ : มีจะ อย่างน้อยได้พระเพิ่มมาองค์หนึ่ง ความจริงมันอยู่ที่เราจะตัดสินใจ เพราะว่าทำแล้วมันดีแก่เรา ก็ทำต่อไป ถ้าทำแล้วไม่ดีก็หยุดได้จะ

ถาม : แล้วมันจะเปลี่ยน.....(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : มันจะทำให้เราเปลี่ยนได้อย่างไร ถ้าเรายังยึดมั่นในพระรัตนตรัยอยู่ เขาอยากทำอะไร เขาก็ไปสนุกร่วมกับเขาด้วย ได้เปิดหู เปิดตา เห็นอะไรมากขึ้นอีกต่างหาก ไปแถวไหนจะ ถ้าสำนักงานใหญ่เขาอยู่ใกล้ๆ นี้ แถวซอยอารีย์นี่เอง แรกๆ ที่เขาดังโน้น ตั้งแต่สมัยอาตมาเด็ก ๆ ๓๐ กว่าปีที่แล้ว ในฐานะที่เรายังเป็นวัยรุ่นอยู่ มันชอบลอง สำนักไหน เขามีอะไรดี ชอบไปดูให้ได้ คือของเขา เขาอยากได้สมาชิกก็พยายามช่วยเรา เพื่อให้เราเป็นสมาชิกของเขา จะว่าไปแล้วเจตนาเขาก็ดีนะ เป็นการเผยแพร่ลัทธิของเขาอย่างหนึ่ง แต่ว่าลัทธิบางลัทธิมันมีข้อผูกมัดอะไรเยอะ อย่างเช่นว่าพอเข้าเป็นสมาชิกแล้ว ต้องทำบุญประจำเดือนละเท่านี้เท่านี้ ถ้าหากว่าเรารู้สึกว่ามันพอเสียที่เขาก็เลิกได้ คือถ้าเรา ไม่ไป เขาก็เอาใจมาลากเราไม่ได้หรอก ของพรรคนี้มันอยู่ที่เรา สติสัมปชัญญะเรามี ปัญญาที่มี เราก็ดูอยู่แล้ว อะไรที่เรารู้สึกว่ามันมันมากเกินไป เราจะเลิกจะลา มันก็อยู่ที่เรา เป็นการทดสอบกำลังใจอย่างหนึ่งว่า เราใจถึงจริงหรือเปล่า

ถาม : โศกเขาหลอกหรือเปล่า ?

ตอบ : เราเต็มใจจะให้เขาเองไม่ใช่หรือ ? โยมไปพูดอย่างนั้นเดียว เขาแจ้งข้อหาหมิ่นประมาทนะ หลวงปู่ธรรมชัย ท่านบอกไว้ว่า โรคบางอย่างต้องรักษาถึงหาย ถ้าไม่รักษาจะตาย โรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็หาย โรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็ตาย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า เราไปเจอประเภทสุดท้าย รักษาหรือไม่รักษาก็ตายเขามาช่วยกัน โยเรกันหมดสำนักก็ไม่เหลือหรอก

ถาม : แล้วอย่างที่เขาดายก่อนอายุขัยนี้.... ?

ตอบ : อย่างนี้ไซ้คดีจะ จริงๆ เราอาจเห็นว่าเขาดายไม่ดี ความจริงไม่ใช่ คนที่ตายก่อนหมดอายุขัยนี้ ถ้าหากว่าเราทำความดีไปเท่าไร เขารับได้หมด สบายเขามากกว่า

ถาม : คือญาติผมเพิ่งตายจะทำบุญอะไรให้เขาคับ ?

ตอบ : อะไรก็ได้ สังฆทาน วิหารทาน ธรรมทาน ฝึเอาทั้งนั้นแหละ เจอผีไม่ก็ร้ายหรือที่ทำให้แล้วไม่เอา มีรายหนึ่งหลวงพ่อท่านบอก ขอให้บวชเณร บอกจะบวชพระอยู่แล้ว ให้โมทนาบุญไปเขาไม่เอา จะเอาบุญบวชเณร เอากับมันซิ เขาบอกบุญบวชพระเขาได้แล้ว จะเอาบวชเณร อีกรายหนึ่งไปเจอกลางป่า รายนี้เรียกว่านางฟ้าหน้าหงิก คือเงินรูตงค์จนค่าแล้วไปพักตรงตะเคียนยอดดัดวัน อยู่ตรงทางห้วยสามแพร่งพอดี เราเห็นว่าได้ต้นเขามันน่านอน ปลายห้วยมันเป็นทรายสะอาด แล้วอยู่ได้ต้นไม้ด้วยกันน้ำค้างได้ พอแดดเข้าไปได้ต้น แม่เจ้าพระคุณร่วงลงมา คือเขาอยู่สูงกว่าพระไม่ได้ พอเห็นอย่างนั้นก็ดูวิมานเขา วิมานเขาประเภทเอียงกระเท่เร่ ลักษณะที่จะหมดบุญอยู่แล้ว ก็บอกเขาว่า

ผลบุญที่เราทำมา ขอให้เขาโมทนา เขาบอกว่าท่านไม่ต้องยุ่ง คือพูดง่าย ๆ รีบไปให้พ้นได้ยิ่งดี ยิ่งดีที่เขาไม่ได้พูดอย่างนั้น ให้มันก็ไม่เอานั่งหน้าหงิกอยู่ครึ่งค่อนคืน เพราะฉะนั้นว่า ความดีความชั่วมันประมาทกันไม่ได้ ขนาดอยู่ในภพภูมิที่ดีอย่างนั้น ยังเป็นมิจฉาทิฐิได้

ถาม : เคยเจอกลิ่นรูปนี้แรงมากเลยคะ ?

ตอบ : อย่างนั้นสบาย แสดงว่ากำลังใจเขาทรงฌาน ลักษณะของกลิ่นรูป กลิ่นกำยาน ดีไม่ดีเป็นพรหม ถ้าหากว่าเทวดากลิ่นหอมเหมือนกับดอกไม้ แต่เป็นดอกไม้ที่หาไม่ได้ กลิ่นหอมแปลกๆ ชนิดที่โบราณเขาเรียกหอมจนลึมตายเลย มันก็มีบางที่เหมือนกัน วิธีพิเศษเราเองก็ไม่มั่นใจความรู้ตัวเอง มีผีตัวหนึ่ง อันนี้ต้องเป็นผีที่วิเศษมากเลย เขาตายแล้ว เขาบอกว่าเขาไปนิพพานแล้ว เราก็ออ...มีอะไรเป็นข้อพิสูจน์ได้ล่ะ ก็เอาอันนี้แล้วกัน ก่อนนอนถ้าได้เงินร้อยหนึ่ง จะถือว่าไปนิพพานจริง เวลาเจริญกรรมฐานภาคค่ำ หุ่่มครึ่งแล้ว ปรากฏว่าพอเสียงกริ่ง กริ่งๆ หมดเวลา ลึมตาขึ้นมา มีโยมคนหนึ่งเอาเงินมายัดใส่กระเป๋าทิ้งร้อยหนึ่ง เออจริง...แสดงว่าต้องไปนิพพานแน่ๆ เลย (หัวเราะ) ขอน้อยไปหน่อย รู้ใจเออะกว่านี้หน่อย ของเราเองบางทีนึกอะไรไม่ออก ก็คือมันแบบนี้แหละ ประเภทนั่งนับเงินอยู่ จุดมุ่งหมายมันก็อยู่กับเงิน ลืมนเรื่องอื่นไป งกมากไปหน่อย โยมคนนั้นก็เหลือเกิน ไม่ได้รู้จักมักจี่กันมาก่อน อันนี้ยังดีนะ พวกกรรมบุญกันโดยอัตโนมัตินี้ เดือนก่อนไปไหว้พระแก้ว เพราะมากรุงเทพฯ ต้องไปไหว้พระแก้วทุกเดือน เราก็กกราบไหว้ อธิษฐานของเราสบายใจ ก็คงนานน่าดูแหละ พอลึมตาลูกปั๊บ หันมามีเสียงนิมนต์คะ เราก็อะไรวะ ถวายอาหารมา แล้วจะทำ

ยังไง ก็หิ้วไปทิ้งข้าวทั้งกับนั้นแหละ คนก็มองกันตาเดียว เออ... พระองค์นี้คงก่นาคู ขนาดไปไหนยังเตรียมอาหารไปด้วย เขาถวายไม่รับก็ไม่ได้ กลางโบสถ์เลย คนไม่ได้ดูตาม้าตาเรือนี้เยอะเหมือนกันนะ แล้วก็อีกทีหนึ่งตอนนั้นอยู่ที่วัดเทพศิรินทร์ ปกติอยู่วัดนี้เดินบิณฑบาตประมาณสองเสาไฟฟ้าอาหารก็ล้นบาตรแล้ว วันนั้นก็คิดแผลงๆ ขึ้นมาตั้งใจอธิษฐานว่า วันนี้ใครที่ใส่บาตรก็ตาม ขอให้เป็นคนที่ย่วมบุญกันมา แต่อดีตเท่านั้น ปัจจุบันนี้เราไม่เอา ตั้งใจว่าจะกินของเก่าแล้ว ปรากฏว่าวันนั้นมีใส่แค่สองคน เดินทั่วตลาดโบ้แบ้แล้ว (หัวเราะ) นำอดตายนะ โยมที่เคยใส่บาตรเคยนิมนต์ยืนเฉยกันหมด ก็ต้องเดินเลยไป คราวหน้าอย่าไปลองนะ ที่ซึ่งเราไม่มั่นใจจะอดตายเอา เรื่องประเภทนอกทุ่งนอกท่าของพระนี่เยอะ แต่ละคนนี่ชนกันชนกัน หลวงพ่อท่านบอกว่าเวลาได้ใหม่ นี่ ชนทุกราย สมัยที่ท่านอยู่ที่ หลวงพ่อสิงขาว กับหลวงพ่อสิงเล็ก ชนเสียไม่มี แกล้งโยมบ้างอะไรบ้าง จนหลวงปู่ปานท่านให้เข้าป่าไปของเราก็มีเชื้อสายอยู่หน่อยๆ ถึงเวลาก็อดไม่ได้ บางทีการปฏิบัติธรรมนี้ต้องรื่นเริงในธรรม จะเครียดไม่ได้ จำไว้นะ ถ้าเครียดเมื่อไรก็เสียผลเมื่อนั้นเลย ต้องรื่นเริงในธรรม ได้แค่นี้ก็พอใจแค่นั้น

ถาม : แล้วการตั้งเป้าหมายการปฏิบัติล่ะคะ ?

ตอบ : ตั้งเอาไว้ แล้วก็ไปซ้ำๆ แต่ชั่วๆ เราตั้งเป้าหมายสูงสุดอยู่แล้วนี่ อย่างนี้คือสมารถบอมม์ ยิ่งแล้วก็ลือกเป้าเอาไว้

ถาม : (ถามเรื่องวิธีพิจารณา)

ตอบ : ทุกอย่างมันเกี่ยวกัน พอพิจารณาไป มันจะเกิดเป็นตัวนิพพิทาญาณ จะเห็นว่ามันน่าเบื่อหน่าย ไม่ว่าตัวเราตัวเขาตลอดโลกนี้

ไม่มีอะไรนำยินดีน่ารักใครเลย เสร็จแล้วก็ในเมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ มันยังต้องอาศัยอยู่กับมัน ถ้าหากว่าเราตายครั้งนี้แล้วเราไปนิพพาน พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด การดำรงชีวิตอยู่ของเราก็เท่ากับแปบเดียวเท่านั้น ทำไมเราจะอยู่กับมันไม่ได้ มันก็จะกลายเป็นสังขารุเปกขาญาณ เห็นปกติธรรมดาของโลกได้ ในเมื่อธรรมดาของมันเป็นอย่างนั้นก็ทนอยู่กับมัน พ้นจากมันเมื่อไร เราก็สบาย .... ทำแล้ว ทำอีก ย้ำแล้วย้ำอีก จนกระทั่งเราบอกว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา แล้วมันไม่เที่ยงเรา ถ้ามันยังเที่ยงอยู่ก็ดูต่อไป ช้อมบอยๆ ทำไปเรื่อยอี แรกๆมันเหมือนกับว่าดีอวนจะเอาปลาทั้งทะเล แต่พอพิจารณาไปๆ รวบเข้ามา มันจะเหลือแค่นิดเดียว พอบอกว่าร่างกายไม่ใช่ของเรา มันไม่เที่ยงก็ใช้ได้ แต่ถ้ามันเที่ยงก็แยกธาตุแยกชิ้นส่วนมันต่อไป

ถาม : (เรื่องตัดห่วงในครอบครัว)

ตอบ : ให้เรายึดว่าท่านเป็นพ่อเป็นแม่เป็นลูกตามปกติก็ได้ เราทำหน้าที่ของเราไปให้ดีที่สุด เห็นว่าปกติธรรมดาของการมีครอบครัวเรามีหน้าที่อะไรเราทำหน้าที่นั้น เราเป็นลูกเราทำหน้าที่ต่อพ่อแม่ให้ดีที่สุด เราเป็นภรรยาเราทำหน้าที่ต่อสามีให้ดีที่สุด เราเป็นพ่อแม่ เราทำหน้าที่ต่อลูกให้ดีที่สุด เพียงแต่ว่าถ้าถึงวาระถึงเวลาที่ต้องตายเราไม่ต้องไปกังวลตรงนั้น เพราะว่าเราทำหน้าที่ของเราดีอยู่แล้ว เราปลดจิตของเราออกมาตรงจุดนี้เลยก็ได้ ไม่ต้องไปพิจารณาอย่างนั้น เพราะว่าลูกเรา เขาก็รัก จะไปคิดว่าให้เขาเหนื่อยอย่างไร มันก็ไม่ต้องออก ใช้วิธีนี้ก็ได้อีกก็ทอดเขาอยู่แค่นี้แหละ เคี้ยวพอจากกันไปก็ต่างคนต่างไปแล้ว

ถาม : (ถามเรื่องวิธีปฏิบัติ)

ตอบ : ตัวนี้แหละที่เขาเรียกว่านิพพิทาญาณ มันน่าเบื่อจริงๆ แล้วขณะเดียวกัน ก็ต้องคิดย้อนกลับไปด้วย ในเมื่อยังอยู่สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เราก็ต้องเจอกับมันอยู่แล้ว ทั้งหลายทั้งปวงที่เกิดขึ้นในชีวิตเรา เนื่องจากเราทำมาก่อนในอดีต ในเมื่อเราเป็นคนทำมา เราต้องเผชิญหน้ากับสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ก็สมควรอยู่ โบราณท่านว่า ปลุกถั่วได้ถั่ว ปลุกงาได้งา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ในเมื่อเราทำแต่ในสิ่งที่ไม่ค่อยดี ก็เจอแต่สิ่งที่ไม่ค่อยดีก็ยุติธรรมสมควรกันอยู่แล้ว เราทำมาเอง ทำไมเราจะรับมันไม่ได้ ถ้ากำลังใจเห็นธรรมดาว่า ในเมื่อเราทำมาเอง ถ้ามันเป็นอย่างนี้ก็เอา แต่ขึ้นชื่อว่าเรื่องอย่างนี้ก็ขอมิแค่ว่าชาติเดียวชาติต่อไปไม่มีอีกแล้ว พยายามย้อนทวนย้ำไว้บ่อย ทอดหัวตะปู้ไปเรื่อยๆ เคี้ยวมันก็มีดีไปเอง

ถาม : หลวงพ่อบอกว่า ให้จิตมีอริจิตคืออะไร ?

ตอบ : อริจิต คือว่าการที่เราสร้างกำลังใจเราให้ตั้งมั่น อย่างน้อยต้องได้เป็นฌาน ๔ ถ้าหากว่าไม่ถึงตรงนั้นแล้ว โอกาสที่ต่อสู้กับกิเลสมันก็ยากจริงๆ แล้ว เอาแค่ปฐมฌานก็พอ ปฐมฌานนี้ถ้าเราตั้งใจทำจริงๆ เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามีได้ แต่ถ้าจะเอาอริกันจริงๆ ต่ำสุดต้องได้ฌาน ๔ อริจิต คือจิตที่ยิ่งกว่า อริปัญญา คือปัญญาที่ยิ่งไปกว่า

ถาม : หนูว่าพวกนี้ถ้าอาศัยกำลังของเราไม่พอ ?

ตอบ : ตั้งใจเอาไว้ริว่า สิ่งใดก็ตามที่เราทำเพื่อพระศาสนา เพื่อแบ่งเบาภาระหลวงพ่อ เพื่อมรรคผลนิพพานของเรา ให้เราทำสิ่งนั้นลุล่วงโดยง่ายตาย ขอให้เราเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยกำลังกาย กำลังใจ กำลังสติปัญญา กำลังคน กำลังทรัพย์ ก็อธิษฐานไป ไม่มีใครเขา

ว่านี่ จิตของเก่ามาใช้ บุญเก่าทำมาเยอะแล้ว ถึงเวลาก็อธิษฐาน
ขอกำลังบุญเก่ามาช่วยมั่งซิ แต่อย่าไปเอาอย่างหลวงตาวัชรชัย สมัย
หนุ่มๆ คือบวชใหม่ๆ หลวงตาท่านยังไม่แก่มากใช่ไหม ? สมัยหนุ่มๆ
เวลาชดใจ หลวงตาจูดรูปปักฉับ ชีฟ้าเลย พี่น้องข้างบนฟังให้ตีผมลำบาก
จะตายห้าอยู่แล้ว สมัยเมื่อก่อนก็ตกลงกันว่าช่วยๆ แล้วตอนนี้ไม่ช่วย
หมายความว่าไม่วะ ? (หัวเราะ) อย่าไปทำอย่างนั้นนะ อย่างนั้น สำหรับ
คนที่เขาเกินร้อยจะ ของเราเอาแค่แปดสิบเก้าสิบก็พอ จะลองดูบ้างไหม
ค่าที่ได้ที่ สไตล์เดียวกับพระแสงชัย พระแสงชัยค่าเทวดาที่ ฝนหยุดเลย
ไม่มันเดินรูดงกตั้งแต่ตีสามยันบ่ายสามโมงฝนตกตลอด หนาวจนตัวเขียว
ไปหมด โมโหขึ้นมา ชีฟ้าค่าเลย จะตกหาโคตรพ่อโคตรแม่มีหรือใจ
(หัวเราะ) ทางอีสานเขาร้อนจะตายโหงไม่ไปตก ฎไม่ต้องการมัน
ยังตกอยู่ได้ ค่าเสร็จฝนหยุดเดี๋ยวนั้น ฟ้าเปิดเลย แหม..น่าจะค่าตั้งแต่
ตีสามนะ มิฉะนั้นก็ลำบากกันต่อ ประเภทเกินร้อยนี้เราอย่าไปเลียนแบบ
นะ มันไม่ดีหรอก กำลังใจเราสู้เขาไม่ได้ ฟังๆ แล้ว เรายังรู้สึกกลัวแทน
ถ้าเกิดมันเปลี่ยนจากฝนตกเป็นฟ้าผ่าแล้วมันจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ (หัวเราะ)

ถาม : ญาณธรรมของเราไม่สมบูรณ์หรือคะ มันถึงทำให้เรา... ?
ตอบ : อย่าใช้คำยากจะ สติกับปัญญามันไม่สมบูรณ์พร้อม ถ้าสติ
ปัญญาสมบูรณ์พร้อมเมื่อไร มันก็จะสามารถที่จะเห็นช่องทางที่จะ
ลด ละ เลิก จนกระทั่งไม่ข้องแวะกับกิเลสได้อีก ถ้าหากว่าสติ
มากเกินไป มันก็จืด ๆ จ่อ ๆ ไม่กล้าตัดสินใจ กลัวผิดกลัวพลาด
ปัญญามากเกินไป เราก็บุ่มบ่ามโง่งม้าง สติกับปัญญาเราต้องไป
พร้อม ๆ กัน

ถาม : หลวงพ่อคะ เวลาที่เราทำความดีแล้วแต่ใจไปอย่างนี้แต่ไม่ได้
ทำสมาธิ จะทำให้เราพร่องไหมคะ ?

ตอบ : ก็ได้ไม่เต็มที่ แรงส่งมันไม่ค่อยจะพอ ถึงเวลาเราทำความดี
ทุกครั้งอย่างเช่นว่า สวดมนต์ทำวัตร เจริญกรรมฐานอะไรอย่างนี้ ถึงเวลา
ก็รวบยอดไปด้วย ผลบุญทั้งหมดที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ขอผล
บุญนี้จนเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าถึงพระนิพพาน เราเอาหมดเลยไม่ได้
เอาเฉพาะครั้งนี้ แล้วที่เหลือก็จะอธิษฐานยังงี้ก็ว่าต่อไป ถ้ายังไม่ถึงซึ่ง
พระนิพพานเพียงใด ขอความขบขันขัดใจอย่าได้มีในการดำรงชีวิตของ
ข้าพเจ้าเลย ขอให้เป็นผู้มีความเป็นอยู่คล่องตัว มีความปรารถนาที่
สมหวังทุกประการ ขอให้เข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ ก็ว่าไป
เลยจะ ประเภทที่ขोन้อยแล้วมันไม่ตรงกำลังใจ ก็ขอให้มากๆ เอาให้
เหนียวลื่นห้อยไปเลย

ถาม : ขอทุกวันเลย เป็นเพราะเราทำได้ไม่ดี ขอแต่ท่าน ?

ตอบ : ไม่ใช่จะ อันนี้เป็นการตอกย้ำตัวอธิษฐานบารมี คือความ
ตั้งใจของเรา ยิ่งตอกย้ำมันคงเท่าไร ถึงเวลาผลของมันก็จะ
มันคงแค่นั้น

ถาม : (ถามเรื่องแยกจิต)

ตอบ : ดูว่าเราต้องการอันไหน ถ้าหากว่าเรารู้เรื่องได้ทั้งสองอันได้ก็ดี
เพราะว่าจิตของเราเนี่ย เราสามารถแยกมันทำงานหลาย ๆ อย่าง
พร้อมกันได้ ตัวนอกอาจพูดอย่างนี้ แต่ตัวในอาจว่าอีกอย่างหนึ่ง
มันไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ว่า ถ้าหากว่ากลัวจะยุ่งก็เลือกเอาสักอันหนึ่ง
ถ้ามันไม่ยุ่งก็ว่าไปพร้อมกันเลย คนอื่นเขาทำไม่ได้ เราทำได้ สนุกดี

ถาม : (ตามเรื่องการหน้าที่)

ตอบ : จริงๆ การเกิดมาของเราก็คือ หนึ่งเพื่อพระศาสนา สองเพื่อแบ่งเบาภาระของหลวงพ่อกับท่าน สามเพื่อมรรคผลนิพพานของตัวเอง ถ้าหากว่าเราทำให้จบกิจเสีย ก็คือว่าเราทำเพื่อพระศาสนา เราทำให้จบกิจก็คือเราทำเพื่อหลวงพ่อกับท่าน มันก็เลยสำคัญที่สุดว่าทำตัวเราให้จบให้ได้ให้เร็วที่สุด ไม่มีใครทำแทนกันได้ ต่างคนต่างทำ ใครทำใครได้ ทำแทนกันก็ไม่ได้

ถาม : (ตามเรื่องบนพระ)

ตอบ : การบนกรรมหลวงชุมพร ถ้าใช้หัวหมูได้ก็ใช้ ถ้าใช้หัวหมูไม่ได้ ใช้หมูต้มชิ้นหนึ่งไม่ต่ำกว่าครึ่งกิโล ไก่ต้มตัวหนึ่ง ข้าวปากหม้อหนึ่งถ้วย คือข้าวที่เราหุงสุกแล้วตักขึ้นมาก่อนที่เราจะกิน ทองหยิบฝอยทอง แล้วก็ขนมจีนน้ำพริก ของทั้งหมดนี้ วางบนผ้าขาวที่ปูกลางแจ้ง หาโต๊ะมาตั้งปูผ้าขาวแล้ววางลง จัดดอกไม้รูปเทียนตามแต่เราชอบใจ เวลาบนบอกท่าน ถ้าหากว่าเป็นตอนเช้า คือเวลาเจ็ดโมงห้าสิบนาที คือเตรียมของไว้ทุกอย่าง พอเจ็ดโมงห้าสิบกก็จุดธูปบอกท่านเลย เวลาบ้ายก็คือบ้ายสองห้าสิบนาที วันหนึ่งได้สองเวลานี้เท่านั้น ถ้าพลาดไปแล้วท่านไม่ได้รับหรือ คราวนี้อริษฐานให้ท่านช่วยตาม อธิyakัย ถ้าสำเร็จแล้วจัดแบบนี้ถวายท่านอีกชุดหนึ่ง ถ้าใครมีลูก มีหลานหายหัวไปไหน ขอให้ท่านตามได้ เพราะท่านถนัดเรื่องตามคน มากเลย เรื่องการปกครองบริวาร อริษฐานขอท่านหาที่เรูปกครองได้ ไม่เอาประเภทที่มาเป็นเจ้านายเรา...เตรียมแจกันไปด้วยก็ได้ ท่านชอบ กุหลาบสีชมพู แต่ว่าท่านไม่ได้ชونهะ ก่อนหน้าที่จะมีประเภทสาโท แล้วก็

ปลาหมึกปิ้ง แต่สมัยนี้ไม่ต้องใช้แล้วจะ เพราะว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของท่าน ขอไปขอมาเกิดพอกันเดือนไปเป็นท้าวมหาราช ปัจจุบันท่านก็คือท้าววิรุฬหก ท้าวมหาราชท่านบอกมาให้เลิกเรื่องนี้เสีย มีฉะนั้นคนจะตำหนิเอา เป็นเทวดาผู้ใหญ่แล้วยังจะกินเหล้าอีกหรือ จริงๆไม่ใช่หรือ มันเป็นแค่สัญลักษณ์บูชาท่านเท่านั้น

ถาม : สมมุติว่าเราไปบนไว้ พอถึงเวลาแล้วยังไม่ได้ทำ ?

ตอบ : เรื่องของการบนนี้ มันสำคัญที่ต้องตรงไปตรงมาถึงเวลาแล้วมัวแต่ไปผัดไปผ่อนอยู่บางทีวาระเวลาที่มันเหมาะสม มันเลยไปแล้ว เกิดโทษอะไรขึ้นกับเรา ก็กลายเป็นว่าไปโทษเขาอีก ให้พรรคพวกทางโน้นไหมล่ะ ถ้ามีก็โทษบอกเขา โอนเงินให้เขาไปถวายแทนได้ แล้วก็จุดธูปอธิษฐานบอก อันนี้ได้ มันก็คือเราทำนั่นเองแหละ เพียงแต่ว่าอาศัยมือเขา ตัวเขาได้ประโยชน์ด้วย คือ เขาได้ เวียงยาวัจฉมัย คือได้ผลบุญตรงช่วยให้ผลกุศลของเราสำเร็จลง ขณะเดียวกันก็ได้ในปัตตานุโมทนาด้วย คือ ยินดีในผลบุญของเรา ถ้าไม่ยินดีเขาก็ไม่ทำให้อยู่แล้วเอาเลย รีบๆ เลย อย่าช้า เรื่องบนนี้หนักแล้วมาก จริงๆ แล้วพระนี่ท่านไม่ได้มาให้โทษให้คุณอะไรเราหรือ เทวดาหรือพรหมก็ไม่เอา แต่บริวารท่านมี อย่างเทวดาแต่ละองค์ บางทีพวกสัมภเวสี เปเรต อสุรกาย ภายได้ปกครองท่านเยอะ พวกนี้ทำงานแทนเจ้านายนี่ยุ่งเลย เจ้านายไม่ได้เอ่ยปาก หมั่นไส้ เล่นแทนเสียแล้ว

ถาม : ถ้าไม่ได้กำหนดว่าเมื่อไร แต่ว่าทำทุกปี ?

ตอบ : ได้ไม่เป็นไร คือคำว่าทุกปีนี่ไม่กำหนดว่าเมื่อไร แต่ขอให้ภายในปีนั้น ก็รีบๆ ว่าเสียแต่ต้นปีจะได้หมดเรื่องไป จะได้ไม่ต้องมากังวลอยู่

หลวงพ่อดีใจไปทำเล่นกับท่านไม่ได้เลย หลวงปู่ปานก็ได้ความรู้ จากหลวงพ่อดีใจมาหลายอย่าง

ถาม : นี่แสดงว่าการบน ที่ให้โทษนี้ คือบริวารใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ที่ให้โทษก็คือบริวาร แล้วอีกอย่างหนึ่ง เขาจะให้ โทษได้ก็ตอนช่วงอุตุกรรมของเรามันเข้าพอดี เหมือนกับเปิด ประตูไว้แล้วโจรเข้ามา จังหวะนั้นโทษโจรไม่ได้ เพราะเราเผลอเอง ความ ดีของเรามันขาดช่วงลง

ถาม : แต่ถ้าเราทำสมาธิเสมอ ?

ตอบ : ทำสมาธิก็หนีมันไปได้เรื่อยๆ

ถาม : เรื่องกับมัน มันจะมีวิธีอื่นอีกไหม ?

ตอบ : มีวิธีกับนรรมที่หลวงพ่อบอกไว้ มีหนังสือสมบัติพ่อให้ ของทางวัดท่าซุง เขาจะมีวิธีกับนรรมอยู่ในนั้น ลองไปเปิดดู อาตมาจำ ของไม่หมดว่าจะมีอะไรบ้าง แล้วต้องตั้งโต๊ะ ตั้งบายศรีกันเลยละ หลวงพ่อบอกถึงได้เดือนบอกว่า ตอนที่บนก็ตั้งหน้าตั้งตาบน ต่อไป ให้จดเอาไว้มัน มันจะนั่นเดี๋ยวจะลืม

ถาม : ...(เรื่องฟังเทพหลวงพ่อดีใจ)...ที่หลวงพ่อบอกว่า ฟังๆ แล้วหลับนี่ แสดงว่าจิตเข้าฌานตลอด แล้วเป็นทุกคนไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าไม่ถึงปฐมฌานหยาบ จะไม่หลับ อย่างน้อยถึง ตรงนั้น ถึงได้หลับ แล้วบางคนพอทำไปๆ ทำไปมันคล่องตัวมากเลย เพิ่งจะได้ยินเสียง หลับไปแล้ว

ถาม : มันเป็นความพอใจด้วยคะ แล้วหลับสนิทเลย ?

ตอบ : อันนั้นดี ให้เราตั้งใจไว้แล้วกันว่า ตอนที่เราฟังเสียงหลวงพ่อดีใจ

เหมือนกับหลวงพ่อดีใจอยู่บนนิพพาน สิ่งทีหลวงพ่อดีใจนั้นก็คือ คำสอนของพระพุทธเจ้านั่นเอง นึกถึงภาพของพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ที่เรารักเราชอบมากที่สุด นึกให้เห็นเป็นภาพของดอกมะลิแก้ว ลอย จากพระพุทธรูปนั้นผ่านองค์หลวงพ่อดีใจ จากองค์หลวงพ่อดีใจก็มาที่ตัว เรา ให้มาในลักษณะนี้ คิดว่าถ้าเราตายตอนนี้อยู่ไปอยู่กับหลวงพ่อดีใจ ขอไปอยู่กับ พระท่าน ถ้ามันหลับตายไปแล้ว มันไปจริง ๆ ถ้าทำอย่าง นั้นเป็น ระดับพุทธานุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติ

ถาม : อย่างหนูฟังอย่างเดียว โดยไม่ได้คิดอะไร ?

ตอบ : อย่างนั้นก็เหลือเฟือแล้ว อย่างลิมว้างูเหลือมฟังธรรม คำงาคาว ฟังธรรม นั้นเขาไม่รู้ว่าเป็นพระ แต่ฟังแล้วเขาชอบใจ แต่บังเอิญเขา ฟังเสียงของพระ กำลังใจเขาเกาะเสียงแต่นั้นเอง พอเขาตายไปเป็น เทวดาเลย เสร็จแล้วมาเกิดชาติใหม่ก็กลายเป็นพระอรหันต์กันไปตามๆ กัน คำงาคาว ๕๐๐ นั้น มาเกิดชาติใหม่เป็นลูกชาวประมง กลายเป็น ลูกศิษย์พระสารีบุตร เทคนอกิธรรม กลายเป็นพระอรหันต์ไปหมด งู เหลือมนั้นเกิดชาติใหม่กลายเป็นอเจลก ได้ทิพจักขุญาณอย่างนี้ ไปเจอพระอรหันต์เข้า กลายเป็นพระอรหันต์ไปเหมือนกัน อย่าคิดว่า เป็นเรื่องเล็กน้อยซี เพราะในเรื่องราวของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ท่านใช้คำว่า พุทธโรอัปปมาโณ ธัมโมอัปปมาโณ สังโฆอัปปมาโณ ขึ้นชื่อว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ย่อมไม่มีประมาณ อย่าง พระจุล賓ถก ชาติหนึ่งท่านเกิดเป็นพระราชชา เสด็จเสียบพระนคร เหนือ ไหลก็เอาผ้าเช็ดหน้าเช็ด ปรากฏว่าผ้าขาวมันสกปรก ก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาเองว่า ร่างกายของเรามันสกปรกขนาดนี้เลยหนอ แต่เนื่อง เกิดมา

กระโถนช่างธรรมาสน์

ชาตินี้เป็นพระจุลป็นถก พระพุทธเจ้าให้ผ้าขาวไป เอามือลูบผ้าขาวไป
ภาวนาไป ผ้าขาวสกปรกขึ้นมา ก็นึกขึ้นว่าร่างกายเราสกปรกขนาดนี้
คนอื่นก็สกปรกเหมือนกัน ขึ้นชื่อว่าร่างกายของคนและสัตว์มีสภาพ
เช่นนี้ทั้งหมด คิดไป ปลงไป กลายเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน เพราะ
ฉะนั้นอย่าคิดว่าความดีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น หลวงพ่อท่านพูดเสมอว่า
การทำความดีโดยเฉพาะการภาวนาเพียงเล็กน้อยแม้ชั่วข้างกระตักหู
งูแลบลิ้น ก็เป็นปัจจัยส่งผลต่อไปในภายภาคหน้าให้เราได้ผลดีในการ
ปฏิบัติ ทุกสิ่งที่ทุกอย่างที่เราทำอยู่ไม่ว่าจะใหญ่จะเล็กขนาดไหนก็
ตาม ท้ายสุดมันให้ผลทั้งสิ้น

ถาม : (ถามเรื่องการรักษาศีล - การแต่งตัว)

ตอบ : การที่เราแต่งหน้าแต่งตา นั้น ถ้าหากว่าศีลมันจะขาด ก็
เพราะตั้งใจจะไปยั่วกิเลสเพศตรงข้ามเขา ถ้าหากว่าเราแต่งประเภท
ที่ออกสังคม ก็ตามปกติแต่งไปเหอะ เราอย่าคิดว่าเราแต่งไปเพื่อให้สวย
ให้งาม แต่ให้คนอื่นเขาเห็น แต่เพื่อป้องกันกาเก้อเขิน เพื่อสังคมทำไป
เหอะจะ ให้เรารู้สึกเอาเองแล้วกัน ว่าหน้าตาเราจริงๆ มันแสงช่วย
ช่วยแตก ขนาดต้องมานั่งแต่งให้มันสวย ในเมื่อมันไม่ดีจริงก็ช่างหัวมัน
ทำเพื่อการทำงานเพื่อสังคมทำได้จะ อย่าไปทำเพื่อยั่วคนอื่นเข้าแล้วกัน

